

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie C · número 408

Comissió de Drets Socials i Inclusió

Sessió 24, dimecres 10 de desembre de 2025

Presidència de la I. Sra. Noemí Nieto i Fumanal

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Propostes de resolució (posposades) 250-00545/15 i 250-00549/15	4
Compareixença d'una representació de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi per a explicar l'informe <i>Buscant solucions en el taxi per a la mobilitat de les persones amb discapacitat</i> 357-00652/15	4
Compareixença d'una representació de la Fundació Vimar per a informar sobre els projectes de la fundació al Baix Empordà 357-00655/15	18
Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença 354-00255/15, 356-01251/15 i 356-01252/15	30
Sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament de Drets Socials i Inclusió perquè presenti l'estudi sobre l'impacte de l'equiparació salarial en els serveis socials de Catalunya del 2025 356-01245/15	31
Proposta de resolució sobre el benestar i la inclusió socioeducativa d'infants en situació de vulnerabilitat 250-00500/15	31

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 24 de la CDSI

La sessió de la Comissió de Drets Socials i Inclusió (CDSI) s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix Noemí Nieto i Fumanal, acompanyada del vicepresident, Jordi Viñas i Xifra, del secretari, Guillem Mateo Sellas, i del secretari en funcions, Mario García Gómez. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents Ernesto Carrión Sablich, Susana Martínez Heredia i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Ennату Domingo i Soler i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Najat Driouech Ben Moussa i Tània Verge Mestre, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; M. Belén Pajares Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Catalunya; Núria Lozano Montoya, pel G. P. Comuns, i Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Assisteixen a aquesta sessió els representants de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes (Anget) i de Friends Taxi, Iban Sesma Regalado i Mounir Hajoui Ratali; la dissenyadora i tècnica d'accessibilitat, Maria Lledó Cisneros Català, i el president de la Fundació Vimar, Lluís Medir i Huerta, acompanyat de la vicepresidenta, Imma Gelabert i Casadevall, i del gerent, Guillem Rovira Fernandez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a explicar l'informe *Buscant solucions en el taxi per a la mobilitat de les persones amb discapacitat* (tram. 357-00652/15).

2. Compareixença d'una representació de la Fundació Vimar davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió per a informar sobre els projectes de la fundació al Baix Empordà (tram. 357-00655/15).

3. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Drets Socials i Inclusió amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre l'impacte de la Sentència 800/2025 en l'aportació econòmica dels usuaris de places residencials de dependència, la legalitat de la facturació amb l'impost sobre el valor afegit i l'absència d'instruccions des del juny per a adequar la facturació (tram. 354-00255/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

4. Sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament de Drets Socials i Inclusió davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè presenti l'estudi sobre l'impacte de l'equiparació salarial en els serveis socials de Catalunya del 2025 (tram. 356-01245/15). Mónica Ríos García, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament de Drets Socials i Inclusió davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè informi sobre l'impacte de la Sentència 800/2025 en l'aportació econòmica dels usuaris de places residencials de dependència, la legalitat de la facturació amb l'impost sobre el valor afegit i l'absència d'instruccions des del juny per a adequar la facturació (tram. 356-01251/15). María Elisa García Fuster, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè informi sobre l'impacte econòmic i jurídic del sistema de facturació (tram. 356-01252/15). María Elisa García Fuster, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Proposta de resolució sobre el benestar i la inclusió socioeducativa d'infants en situació de vulnerabilitat (tram. 250-00500/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 209, 10; esmenes: BOPC 247, 19).

8. Proposta de resolució sobre la prestació d'ajuda de les dones embarassades vulnerables (tram. 250-00545/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 232, 18).

9. Proposta de resolució sobre la protecció de les persones sense llar (tram. 250-00549/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 232, 26).

La presidenta

Sí; bon dia. Començaríem la comissió.

Abans de començar la primera compareixença, demanaríem si hi ha alguna substitució en el grups parlamentaris. (*Pausa.*) Sí; Grup Socialistes i Units per Avançar.

Mónica Ríos García

Sí; bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. El diputat Ernesto Carrión substitueix la diputada Judit Alcalá.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Sí; la diputada de VOX.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Buenos días. Lo primero era disculparme ante el grupo que viene a hacer esta intervención, esta comparecencia, yo me tendré que ir.

Propostes de resolució (posposades)

250-00545/15 i 250-00549/15

Solicito que se pospongan a la próxima comisión las dos propuestas de resolución, puesto que hay manifestación de médicos reclamando un estatuto médico propio y consideramos que tenemos que estar allí.

Gracias.

La presidenta

Perfecte, gràcies per la informació.

Compareixença d'una representació de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi per a explicar l'informe *Buscant solucions en el taxi per a la mobilitat de les persones amb discapacitat*

357-00652/15

Ara donaríem la benvinguda a la representació de SOS Taxi (*remor de veus*) –si us plau–, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi davant de la Comissió de Drets Socials per explicar l'informe *Buscant solucions en el taxi per a la mobilitat de les persones amb discapacitat*. Ens acompanya el senyor Iban Sesma, secretari de SOS Taxi, el senyor Mounir Hajoui, secretari d'Anget Taxi, i la senyora María Lledó, dissenyadora i tècnica d'accessibilitat. Benvinguts.

Teniu quinze minuts. Després, els grups parlamentaris disposaran de tres minuts cada grup per fer-vos preguntes i després, de nou, deu minuts per poder respondre.

Iban Sesma Regalado (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció.*) Nosotros lo que vamos a hacer

ahora es un resumen básico de todo lo que viene expuesto en el documento. Y a partir de aquí, si ustedes necesitan cualquier aclaración, pregunta o lo que sea, pues bueno, aquí estamos para intentar buscar soluciones que mejoren la calidad de la vida para todos.

(L'exposició dels oradors és acompanyada d'una presentació de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Por eso vamos a empezar con el tema de la introducción, que la va a hacer mi compañero, Mounir, ¿de acuerdo?, y os va a hacer un poquito lo que es la introducción.

Mounir Hajoui Ratali (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Hola, bon dia. Soc Mounir Hajoui, portaveu de l'associació Anget. I bé, anem al gra. Aquesta presentació analitza la situació del taxi accessible a Catalunya i les necessitats urgents de millorar el transport per a les persones amb diversitat funcional. Expliquem els diferents tipus de diversitat física, intel·lectual, transitòria i les seves necessitats específiques, des dels vehicles adaptats fins a una atenció més formada i sensible.

El document mostra que l'oferta actual de taxis accessibles és insuficient i que persisteixen barreres normatives, manca de formació i un alt cost per a adaptar vehicles. Tot això deixa molts usuaris sense un servei adequat.

La introducción que estamos haciendo es hablar respecto a la movilidad accesible para todos, ya que es un derecho fundamental, y trabajar en lo que sería el taxi adaptado y accesible, dándole esa prioridad esencial para la igualdad real. ¿De acuerdo? Presentaremos datos, problemas y soluciones.

Muchas gracias.

Iban Sesma Regalado (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Bueno, dentro de esta presentación lo que pretendemos es crear sinergias con ustedes para buscar soluciones ante toda la problemática real que existe. Tenemos ahora mismo, pues, un montón de personas con discapacidad que se sienten desplazadas por las barreras que puedan tener a la hora de poder hacer un transporte accesible, adecuado a sus necesidades. Nosotros somos..., a ver, somos taxistas, ¿de acuerdo?, pero hoy no venimos como taxistas, venimos como personas. Hoy venimos simplemente a exponer un problema que en el día a día nosotros en el taxi nos estamos dando cuenta de que existe. Y lo único que queremos buscar es mejorar, mejorar todas las condiciones para que la accesibilidad de las personas sea íntegra y total. Y, sobre todo, intentar buscar soluciones para que la mayoría de los propios compañeros vean atractivo el tener un vehículo de estas características para sumar a la flota existente y, de esta forma, que todas y cada una de las personas no se sientan desplazadas y levantando la mano, como cualquier otro usuario, puedan acceder a un taxi accesible, adaptado.

Por eso, queremos que entendáis un poquito cuáles son..., o queremos –perdón– exponer un poquito muchas de las problemáticas que nos encontramos en el servicio. Y por ello ha venido con nosotros María Lledó. Es una persona que es diseñadora y técnica en accesibilidad, y la cual va a poder explicar, de forma personal, cuáles son los problemas que ella misma se encuentra en el día a día en el transporte del taxi.

María Lledó Cisneros Català (dissenyadora i tècnica d'accessibilitat)

Bon dia a tothom. Creo que tienes que pasar la página... Como hemos hablado hasta ahora, como todos sabéis, hay diferentes..., no hay dos personas iguales. El grupo de personas con diversidad funcional también es muy amplio y heterogéneo. Esto es una dificultad, pero también una riqueza, yo creo que hay que verlo como una riqueza. Y, por tanto, podemos hablar de estos grupos. Creo que todos estos usuarios de cada grupo pueden beneficiarse del servicio del taxi adaptado. Y creo

que hacen falta algunos añadidos o algunas modificaciones para que todos ellos estén representados y sus necesidades estén cubiertas.

Si pasáis la página, «porfa»...

No hablamos solo de las personas con diversidad funcional como un grupo minoritario. Creo que esto no es así, real, porque, al final, vivimos en una sociedad envejecida, la OMS ya dice que el número de personas con discapacidad va en aumento debido, entre otras causas, al envejecimiento. Hay que tenerlo en cuenta. Hay que diseñar para esta sociedad. Y la OMS también nos recuerda que es probable que casi todas las personas experimentemos alguna forma de discapacidad: temporal, permanente, reconocida o no. Por tanto, creo que, cuando hablamos de accesibilidad, no queremos hablar para un grupo minoritario, sino que queremos avanzar como sociedad porque esto nos beneficia a todos. Creo que para mí es importante aclarar esto.

Necesidades de los usuarios, entonces, para este servicio son las siguientes, las hemos enumerado un poco de manera resumida, pero lo que queremos es: el acceso seguro y autónomo, creo que es un derecho; permanencia cómoda y agradable, es decir, equidad en el bienestar para todos los usuarios de manera igualitaria; conductores formados, es decir, para conseguir taxis sin barreras, tampoco barreras actitudinales, borrar todo tipo de barrera y para esto hay que aprender, es normal; disponibilidad real del servicio; igualdad de tarifas de todos los taxis, no..., creo que se entiende, y la movilidad territorial, que también esté garantizada.

Al final, yo creo que la mayoría de errores surgen de la ignorancia, del no saber o no conocer. Y también es normal, porque no todos sabemos cómo es el día a día de cada persona. Con los jóvenes, en la universidad terminaba con unas prácticas en las que todos nos ponemos en la piel de esa persona, pues, con silla de ruedas, con bastones de ceguera. Es una práctica que ayuda mucho. Aquí no lo podemos hacer, en estos quince minutos, pero sí que os voy a intentar hacer como meternos en la piel de una persona. Creo que al final aprendemos por empatía.

Y ahora voy a narrar como es ese servicio de una de las usuarias, que la vamos a llamar Ana. Surge de lo que he oído al entrevistar y encuestar..., he hecho una encuesta antes de venir aquí, y también de mi propia experiencia. Se llama Ana, tiene treinta y siete años y trabaja en una empresa, pero desde su domicilio. Cuida de su familia. Tiene dos hijos pequeños y varias enfermedades crónicas que le hacen usar la silla de ruedas para desplazarse por la ciudad. En la oficina le han pedido como algo puntual que vaya a un evento. Es un poco lejos de su domicilio, un recorrido nuevo. No se puede permitir gastar toda su energía en el trayecto en transporte público, porque tardaría cuarenta minutos de ir y cuarenta de volver. No es una opción para ella.

No puede conducir, porque tiene afectación visual y su pareja se queda con los niños. El evento es lunes. No ha podido pedir el taxi con dos días laborales de antelación, como se tiene que hacer. Habría tenido que pedirlo el jueves, pero su jefe la avisó el viernes a última hora –una escena muy cotidiana que os podéis imaginar, ¿no? Así que el fin de semana llamó a una compañía de taxi privada. Ha dormido mal, está con mucho dolor, como tantas veces, pero tiene que ir. «Menos mal, he pedido el taxi» –se dice–, «si no, absolutamente imposible acceder.» Le hace ilusión arreglarse y parecer un poco «normal» por un rato.

Como hay tanta demanda de taxis accesibles, no se puede permitir que no haya ninguno libre para el retorno. Así que pregunta por todos lados si alguien sabe cuándo acaba el evento, pero es algo informal, por lo que la hora exacta no la sabe. Calcula su posible energía y prueba suerte, reserva retorno. Llega el taxi. Ella tiene varias operaciones en la columna, por lo que sufre mucho con los movimientos del coche, que disparan su dolor. No puede subirse atrás, porque es la zona del coche que más se mueve. Así que el taxi se para, abre la puerta de atrás, dejamos la silla

atrás y ella sube delante, con cuidado porque hay coches y la silla no puede subir directamente desde la acera, sino desde el maletero.

Pero no siempre puede caminar esos pasos. Cuando no puede y hay riesgo de caída tiene que sentarse atrás con su silla, y su experiencia es muy distinta, por este movimiento que le incrementa mucho el dolor y porque se siente totalmente detrás. Si ha subido con amigos, emocionalmente se siente apartada, un paso atrás de sus amigos y del conductor y le cuesta seguir la conversación. Y cuando tiene picos de dolor agudos, no puede usar el servicio por estos mismos movimientos. Solo se puede desplazar en un radio de distancia muy corto de su casa.

Agradece mucho cuando se la trata como a una mujer que es, no se la infantiliza o se le hacen gestos que ella puede hacer por sí misma, como el cinturón, invadiendo su cuerpo sin preguntar. Habla con el taxista, oye como no paran de entrar llamadas y como hace un juego de Tetris admirable este taxista..., bastante impresionante la alta demanda de servicio, todos llaman, todas las llamadas parecen urgentes, es admirable.

Ella también tiene sensibilidad química múltiple. Antes de que llegue el taxi está nerviosa, porque si el taxi que aparece tiene un ambientador fuerte ella tendrá que bajarse, sí, aunque las ventanas estén abiertas y lleve mascarilla, porque es un espacio muy pequeño y la intensidad del olor es alta. Esto no la dejaría llegar al evento, como ha pasado en otras ocasiones, que ha tenido que parar con ahogo y vómito a los cinco minutos de estar en el vehículo. Por suerte esta vez no hay. Tolera el vehículo con su mascarilla y ventanilla abierta.

Llega, paga el servicio, que el precio mínimo son veinticinco euros, por lo que ir al evento le costará cincuenta euros. Está en el evento. Calculó un poco mal, porque se siente agotada antes de hora, pero aguanta y llega el taxi. Se siente aliviada, por fin dentro de poco estará en casa. De pensar que ese taxi no hubiera llegado se angustia, pues, se da cuenta de que no tiene energía para el trayecto de vuelta y su dolor está totalmente disparado. Está tremendamente agotada. Ya no puede más por hoy.

Este taxi le hace posible estar en la sociedad. Estar en momentos puntuales, cortos, de manera presencial, pues, la mayoría de su trabajo y de su vida pasa en su domicilio. Le hace mantenerse viva en las relaciones, que se acuerden de ella. Esto le da vida, se siente conectada, feliz de sentirse que forma parte del mundo, que no solo sale para visitas médicas.

Iban Sesma Regalado (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Bueno, yo pido disculpas sobre todo porque en el documento que íbamos trabajando hace mucho tiempo hemos ido conociendo, pues, muchas más necesidades actuales para las personas con discapacidad. Entonces, este documento ha ido evolucionando, pero seguramente los gráficos, por ejemplo, ya que teníamos metidos..., son del 2014 y estamos hablando de que todo esto se ha incrementado por mucho. ¿De acuerdo? Las necesidades sociales actuales para una accesibilidad o las necesidades que puedan tener estas personas se han incrementado por cinco después del covid.

Cada vez tenemos una población más envejecida, tenemos una población con más necesidades y nosotros, el taxi, como servicio público, debemos adaptarnos a las necesidades de las personas. Por eso estamos aquí, para buscar objetivos, acuerdos, intentar abaratar ciertos costes, que son una barrera para cualquier compañero que quiera entrar, ¿vale? Entonces, nosotros los datos que os puedo decir, por ejemplo, es que en 2014 existían en la AMB más de 265.000 personas discapacitadas, con diversidades funcionales diferentes. Y aquí no están recogidas ni las personas con diversidad psíquica ni orgánica, ¿vale?, estamos hablando de las cuatro que más se escuchan, que es sensorial, es física, es transitoria e intelectual. ¿De acuerdo?

Si a esto le sumamos el envejecimiento de la población y todos otros factores que ahora mismo nos están afectando, tenemos un grave problema. Por desgracia, los que hacemos el taxi adaptado somos personas empáticas. Que, mira, no sé por qué, pero nosotros empatizamos con estas personas y queremos ir de la mano con ellas. Por eso nosotros estamos intentando saber cuáles son sus problemas, para poder dar soluciones. Nosotros creemos haber detectado varios de ellos y por eso estamos aquí, intentando exponerlos y pidiéndoles ayuda, que ustedes son los representantes de todos los catalanes, ¿vale?, y de esta forma entre todos buscar soluciones.

No me vale con que Barcelona –o Cataluña– sea una de las ciudades más accesibles del mundo, porque siempre hay cosas que mejorar. Y nosotros queremos poner nuestro granito de arena; queremos ser un icono mundial, el taxi; queremos que el taxi sea reconocido, y queremos que el resto, no solo de las comunidades, sino del mundo entero, nos tome como ejemplo, ¿vale?, para estas personas, porque la accesibilidad o el reconocimiento y la igualdad no comienza con las palabras, comienza con los hechos.

Entonces, no voy a entrar realmente en lo que es el tema de los datos, que estos vienen aquí y vamos a perder mucho tiempo, pero la situación actual les digo que ahora mismo el área metropolitana tiene cerca de un cinco por ciento de taxis adaptados, pero realmente somos un dos por ciento los que hacemos este servicio. Las obligaciones nunca son buenas. Si no lo haces por vocación o por empatía, olvídense, lo único que estamos generando es un problema y una carga económica.

Ahora mismo, los taxistas, hay un decreto el cual determina que la segunda licencia tiene que ser adaptada, pero no dice que tiene que ser utilizada como vehículo adaptado. Le estás haciendo una carga económica de cerca de sesenta mil euros a una persona y esa persona va a recuperar el dinero como él crea, no como le digan.

Y muchas más barreras. Después ya podremos ir hablando, podremos ir mirando, porque el tiempo, lo siento, es que esto es muy extenso, lo que tendríamos que hablar. Por eso...

Mounir Hajoui Ratali (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Gracias, Patxi. Cuarenta y cinco segundos. Vamos a hablar de un punto que es importante, que creemos nosotros que podemos poner el foco de atención en ello, y son las barreras económicas, el alto coste de adquisición. Estamos hablando de unos quince mil euros que van a cargo del taxista por una imposición en la segunda licencia: los costes de adaptación y el mantenimiento; la baja rentabilidad, ya que los desplazamientos, como bien ha indicado María, para que un taxi pueda recoger ese servicio, ese desplazamiento va a cargo del taxista, y la falta de ayudas. Hay comunidades autónomas que están subvencionando lo que son las ayudas para el taxi adaptado.

No podemos estar subvencionando coches eléctricos y una necesidad tan importante como la de las personas con diferentes tipos de discapacidad omitirla. No sé si se me ha acabado el tiempo. ¿Puedo seguir? (*Veus de fons. L'orador riu.*) Bueno, básicamente es eso. Es un foco, es una barrera importante... (*Veus de fons.*)

D'acord, gràcies.

La presidenta

Passaríem ara al torn de paraula dels grups parlamentaris. Primer, el Grup Parlamentari proposant, el Partit Socialistes i Units per Avançar, el diputat Mateo.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, presidenta. Vull començar també donant les gràcies al senyor Iban Sesma, secretari de SOS Taxi, al senyor Mounir Hajoui –no sé si ho he dit bé–, portaveu de l'associació Anget Taxi.

Mounir Hajoui Ratali (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Hajoui, està molt bé. Hi estic acostumat.

Guillem Mateo Sellas

Sí? Gràcies. Merci. I a la senyora María Lledó, dissenyadora i tècnica en accessibilitat, per portar avui a la Comissió de Drets Socials i Inclusió una exposició tan clara i tan humana, i sobre, també, la mobilitat de les persones amb discapacitats, i més en el context, doncs, de la tramitació de la llei del taxi, que és el context habitual en el que ens trobem ara en el Parlament, no?

Dir-los que jo he pogut veure i mirar la documentació que em van compartir i rebem, per tant, amb agraïment i respecte aquesta voluntat per resoldre problemes quotidians amb propostes concretes i des d'una mirada sensible i inclusiva. I precisament això és el que més valorem, solucions pensades des de l'experiència i amb voluntat de col·laboració.

I voldria destacar dos punts que considerem prioritaris i amb capacitat d'impacte immediat. El primer és augmentar la flota accessible amb incentius reals. No n'hi ha prou amb bones intencions; cal que hi hagi vehicles adaptats quan calen, quan fa falta i quan són necessaris, amb ajuts per adaptar i renovar taxis, amb línies de finançament favorables i amb incentius fiscals que ajudin a accelerar aquesta transformació i suposin una garantia de cobertura, sobretot en aquelles zones que hi ha menys oferta disponible.

I segon, s'ha de millorar la gestió i la formació amb criteri humà. La tecnologia ha de facilitar la vida, amb sistemes de reserva que prioritzin qui més necessitat tingui i amb una millor coordinació entre els diferents serveis que hi han. I alhora, amb formació per als conductors, perquè l'atenció sigui respectuosa, segura, professional, i convertint així un servei correcte en un servei que sigui digne.

També volem posar en valor la sensibilitat amb què heu plantejat les propostes, escoltant, per un cantó, els usuaris, recollint experiències reals, proposant solucions senzilles –m'ha agradat molt l'exemple que la senyora Maria Lledó ha explicat, ha estat molt il·lustratiu–, fet que demostra la responsabilitat i la voluntat de treballar plegats i a fi de bé.

I aquí voldríem fer dues preguntes. Com que no han tingut temps d'exposar tot el que els hauria agradat, doncs, a la seva informació, la pregunta és: hi ha alguna ciutat o país que sigui referent i que pugui ser un exemple a seguir per Catalunya en aquest sentit? I, per altra banda, podríem conèixer o viure una experiència pilot on aquestes mesures ja s'hagin aplicat en un vehicle amb resultats viables, o sigui, veure, doncs, un taxi adaptat amb totes aquestes propostes que fan?

I, per acabar, per part nostra, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, ens comprometem a impulsar aquestes idees perquè arribin a la pràctica, sent recolzades amb mesures legislatives i pressupostàries i obrint diàleg amb les administracions locals i el sector per tal que siguin efectives, ja que la mobilitat és un dret i, per tant, ha de ser efectiva per a tothom; la mobilitat ha de ser efectiva per a tothom.

I res més, reiterar el nostre agraïment per la feina que fan i per les propostes que avui ens han portat aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, diputat Mateo. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts, diputat Padrós.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. Senyora Lledó, senyor Hajoui, senyor Sesma, gràcies per la seva compareixença. Més enllà de la feina que fan, el més important, sens dubte, és l'interès i la sensibilitat que tenen en el tracte i en el servei adequat que ens mereixem les persones amb discapacitat, aspectes que, sens dubte, sovint són invisibles

i invisibilitzats i que arriben al lloc on les administracions no sempre arribem. De fet, a vostès, que fan que moltes persones no ens quedem resignades a casa, els diem «gràcies, moltes gràcies».

Una de les conclusions que es desprèn del seu dossier és que el seu model de taxi no és només un mitjà de transport, sinó que per molts de nosaltres és una eina de vida autònoma. La seva presentació també revela l'evidència preocupant que estableix que els professionals que garanteixen aquest servei essencial assumeixen gairebé ells sols el cost econòmic, normatiu i logístic d'una accessibilitat que hauria de ser de responsabilitat social i de totes les administracions. Més enllà de..., bé, el preu més alt dels vehicles, el manteniment, com bé deien, i l'absència d'un finançament estable, també el sistema actual els aboca a una paradoxa insostenible.

I mentrestant –el mentrestant, que és tan important–, la demanda real supera l'oferta, com bé deien fa un moment, no?

Mentre els escoltava, crec que puc dir gairebé en nom de tots, o almenys en nom de Junts, que ens ha quedat molt clar que són una infraestructura social. I en aquest context d'entendre el seu servei com una infraestructura social, m'han sorgit sis preguntes.

La primera d'elles és com garantirem que el cost de l'accessibilitat no recaigui únicament en qui la fa possible.

En segon lloc, vostès diuen que el model realment inclusiu no adapta, sinó que ho és des del seu inici. I jo els pregunto: com convertirem el seu model de taxi en un pilar real de la vida independent i no en un complement molt fràgil?

En tercer lloc, també m'agradaria demanar-los si ens poden explicar si la sensibilitat que tenen vostès és generalitzada en el sector del taxi, i en el cas que no ho sigui, quin grau d'influència poden exercir vostès mitjançant sessions de sensibilització, de formació, etcètera.

En quart lloc, i crec que és una pregunta prou rellevant fins i tot per ser la primera, l'únic que ha anat així (*l'orador riu*): tenen algun registre d'incidències en el sector del taxi vinculades a l'accessibilitat? Recentment, un company usuari de gos pigall no només va quedar sense servei de taxi, sinó que el taxista a Barcelona el va arrossegar uns metres, una persona que, com un servidor, té ceguesa total.

També els voldria demanar, tenint en compte el seu grau d'incidència, especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona (*Ennatu Domingo i Soler avisa l'orador que se li acaba el temps*) –gràcies, Ennatu; presidenta, acabo–, quina proposta tenen per a l'equitat territorial del servei del taxi adaptat a Catalunya, donat que moltes persones que vivim arreu del territori de Catalunya moltes vegades encara tenim més complicacions a l'hora d'accedir a un taxi adaptat.

I per acabar –i gràcies, presidenta per la seva paciència–, quan farem que l'experiència de les persones amb discapacitat sigui el punt de partida i no el punt d'arribada de totes les decisions polítiques pel que fa a la mobilitat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Padrós. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Diputada Driouech...

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. En primer lloc, em sumo els agraïments que han fet les diputades i diputats que m'han precedit. Un agraïment especial tant a la senyora Lledó, com al senyor Hajoui, com al senyor Sesma. I ho dic amb especial respecte, perquè no és habitual que en aquesta comissió compareguin sectors com el que vostès avui representen i que estiguin realment preocupats pel compliment del dret, del dret de les persones amb algun tipus de discapacitat que limita en molts casos el seu accés a un servei públic, com és en aquest cas el transport i, en concret, el taxi. I crec que és important que ho situem, és important que ho posem en valor i que ho puguem agrair.

Per una altra banda, també he tingut l'oportunitat no només d'escoltar la seva compareixença, sinó també una mica de mirar les diferents propostes que vostès aquí ens aporten en aquest document, que els puc avançar que almenys pel meu grup parlamentari serà un document de treball que ens servirà per fer futures propostes. Perquè realment el que vostès avui ens presenten és una necessitat d'una realitat, com molt bé ha explicat la senyora Lledó, que passa a la vida quotidiana de molts ciutadans i ciutadanes i que crec que nosaltres com a legisladors, com a diputats i diputades, no podem estar d'esquena a aquesta realitat.

No fa gaire em vaig reunir amb l'entitat o l'associació de gossos pigall aquí al Parlament, perquè volien presentar, i així ho han fet, una proposta de llei per poder, també, regular, no?, en part aquest accés amb el gos pigall al servei públic i ens explicaven la seva situació dramàtica en el seu dia a dia: la incapacitat de poder agafar un transport públic, la incapacitat de que un taxista, diguem-ne, sigui sensibilitzat a l'hora de veure una persona acompanyada amb un gos pigall, que no s'aturi. I crec que també és una oportunitat que tindrem per estudiar amb profunditat per poder millorar aquest aspecte.

Vostès aquí parlen de diferents propostes i a mi m'agradaria traduir una mica en preguntes. I la primera pregunta que els voldria fer és: evidentment, per poder adaptar un taxi o un vehicle és necessària una despesa i vostès aquí apunten també que cal una subvenció. Nosaltres pensem que és de responsabilitat pública, no?, fer polítiques públiques, com és aquest cas, per poder, diguem-ne, garantir aquesta accessibilitat. De quina proposta estan vostès parlant? O si ens la poden desenvolupar amb més detall.

També, vostès parlen de la formació del propi conductor o conductora, ens agradaria que se'ns pogués detallar en què consistiria aquesta formació. Vostès també parlen de com poder millorar –i també ho han dit a la seva explicació– l'accessibilitat als esdeveniments. Ens agradaria també si ens ho pogués detallar, com proposarien aquesta millora.

La senyora Lledó ens ha parlat de les diferents propostes que vostè proposa, de millorar aquest accés segur, que els conductors tinguin una millor formació, i vostè ens ha parlat de la mobilitat territorial. I a nosaltres ens agradaria..., quina proposta farien vostès per poder garantir aquest equilibri territorial en clau de servei arreu del territori.

Moltíssimes gràcies. I evidentment que ens tornarem a veure per continuar treballant plegades per una proposta que pugui realment fer més fàcil el dia a dia de moltes persones d'aquest país.

La presidenta

Gràcies, diputada Driouech. VOX s'ha excusat. Passem al Grup Parlamentari de Comuns, diputada Lozano... Perdó, he anat molt ràpid, abans el Grup Parlamentari del Partit Popular, amb la diputada Pajares. Disculpi.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora presidenta. Agradecer las explicaciones del señor Sesma, el señor Hajoui y la señora Lledó; agradecerles sus explicaciones y también saludar al resto de personas que hoy nos acompañan en esta comisión. Tengo que decirles que estudiaremos con atención el documento que nos han entregado, porque vemos que está muy bien preparado, no solo a nivel de datos, aunque puedan ser un poco, digamos, antiguos –seguro que, desgraciadamente, han aumentado. Y en cambio..., además, está muy bien explicado en cuanto a normativa y, por lo tanto, pues, podemos tener un buen documento de trabajo.

Y nosotros compartimos que hay que mejorar condiciones para que haya más flotilla de taxis y que además sea más accesible, ¿no? Ustedes lo han explicado muy bien, habrá un aumento –por diversos factores, en los que ahora no podemos entrar– de personas que tendrán una discapacidad de aquí a futuros años, y es obvio que taxis

adaptados los que tenemos son insuficientes. Por ejemplo, en la ciudad de Barcelona se pone a disposición lo que se llama el «servicio público de transporte especial»; hay pocos, pero también en lo que podríamos llamar el «transporte ordinario».

A mí..., si me permiten, les explicaré muy brevemente que hace cuatro años, hace unos años, hace cuatro en concreto, en mi familia, en mi casa, tuvimos necesidad de pedir transporte adaptado, taxis adaptados, porque una de las personas, uno de los miembros de mi familia necesitaba de manera temporal, no sabíamos cuánto tiempo sería, pero sí de manera..., se preveía que sería temporal ir en silla de ruedas. Y, por lo tanto, lo que hicimos fue llamar a no diré el concesionario, la concesionaria, pero sí a taxis adaptados. Y la verdad es que, sin llegar a la situación, ni mucho menos, de las personas que ustedes nos han expuesto, nos encontrábamos pocos taxis, es verdad, horarios limitados, pero también tengo que decirle que muchísima amabilidad y profesionalidad por parte de las personas que nos venían a recoger a casa, nos esperaban y nos volvían a llevar en algunos casos. O incluso a veces pudimos pedir la vuelta a casa, porque normalmente eran servicios, íbamos al médico, a visitas médicas y a situaciones muy concretas, e incluso pudimos tener el mismo día el transporte de vuelta, ¿no?

Yo sí que, a riesgo de repetir las preguntas que han hecho, seguro que sí, pero igualmente se las voy a hacer, me gustaría saber las ayudas públicas que reciben actualmente para la adaptación de los taxis y si también las reciben para mantenimiento de esos vehículos.

A ver, luego también me gustaría saber..., porque –y con esto ya veo que acabo– en Barcelona ciudad, pese a la insuficiencia, la situación seguramente es mejor que en otros municipios. Y me gustaría que nos explicaran un poco en qué situación está el resto de municipios de Cataluña.

Y nada, agradecerles de nuevo sus explicaciones y, bueno, nos comprometemos a estudiar este documento que nos han hecho llegar.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Pajares. Com deia, VOX s'ha excusat, per tant, ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano...

Núria Lozano Montoya

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia i moltes gràcies als senyors Sesma, Lledó i Hajoui i les entitats que representen per la seva compareixença i per la seva tasca.

El codi d'accessibilitat de Catalunya, també el reglament d'accessibilitat als mitjans de transport representen un avenç significatiu en matèria d'accessibilitat, anant més enllà de barreres arquitectòniques, perquè incorpora aspectes com accessibilitat comunicativa, cognitiva també dels serveis i dels espais.

No obstant això, la regulació no acaba de tenir un trasllat al terreny del real i les administracions públiques, en aquest cas l'Entitat Metropolitana del Transport, per l'àrea en què vostès desenvolupen la seva activitat, tenen l'obligació de remoure els obstacles d'aquesta igualtat, encara amb més motiu, han de garantir aquesta accessibilitat amb mitjans i serveis públics que depenen d'aquest organisme. Però, d'altra banda, és cert que la tasca desenvolupada fins ara ha estat molt més intensa pel que fa a l'accessibilitat física, sobretot, respecte a la supressió d'altres tipus de barreres. Una primera pregunta seria: com consideren vostès que es podria millorar per seguir avançant en l'accessibilitat cognitiva i d'altres tipus, que també planteja el codi?

Fins a la sentència, es posava la responsabilitat del compliment sobretot en les persones amb discapacitat, que es veien amb la necessitat d'anar posant denúncies quan es trobaven que no tenien accés a aquesta mobilitat accessible que necessiten. Pensem que l'objectiu hauria de ser que, sense necessitat de reservar amb aquesta antelació de quaranta-vuit hores, es tingui garantit un mitjà de transport que sigui

adequat a les necessitats i característiques de la persona i que, a més a més, sigui accessible econòmicament per a tothom, amb independència del seu poder adquisitiu.

La seva tasca, pensem que contribueix, i no poc, a fer-ho possible. Vostès fan possible l'atenció a les persones, però també la seva inquietud i predisposició a rebre una formació que, recordem-ho, no és obligatòria conforme a la normativa, no només sobre el tracte a les persones amb discapacitat, sinó que també ens consta que fan formacions pel que fa a l'atenció a les persones grans, que aquest també és un col·lectiu cada cop més nombrós. I com molt bé diuen vostès, no es tracta tant de les paraules com dels fets.

I, sense dubte, l'element econòmic és clau. Parlaven de que la segona llicència ha de ser adaptada, que té un sobrecoast de seixanta mil euros, i ens preguntàvem com proposen vostès que aquesta realitat sigui més sostenible, més enllà de les subvencions a què ja han fet referència, si han pensat en algun altre tipus de mecanisme. Perquè, tot i els reptes, doncs, això ajudaria, i no poc, a la igualtat d'oportunitats i la no-discriminació. I la seva implementació reeixida, doncs, depèn de l'esforç conjunt de tots els actors implicats i de la disposició de fons econòmics també, per què no dir-ho?, per poder dur a terme les adaptacions requerides.

I acabo, presidenta, amb dues preguntes. Si tenen algun mapa de la situació del transport adaptat arreu de Catalunya i quines mesures considerarien necessàries per millorar la situació.

I una última qüestió. Vostès presten un servei públic i un de molt necessari per a la mobilitat d'aquests col·lectius de què parlem, però donada la seva condició d'activitat privada i, per tant, subjecta a condicions diferents, si coneixen l'índex d'adaptació de les VTC a aquesta realitat. I, per tant, si consideren que la seva proliferació és un obstacle a la mobilitat de les persones grans i de les persones en situació de discapacitat a casa nostra.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lozano. És el torn de paraula del Grup Parlamentari de la CUP. Diputada Castillejo...

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies, també, al senyor Sesma, Hajoui i a la senyora Lledó pel seu testimoni, perquè crec que sovint no som conscients de les dificultats que significa la mobilitat per a les persones que la teniu reduïda, i l'exemple que ens has explicat, doncs, crec que ha estat molt clar i que ens ha ajudat també a visibilitzar-ho. També per la feina que feu, per aquesta visibilització d'aquesta realitat que a vegades queda fora del debat, que és el dret efectiu de les persones amb mobilitat reduïda, com fem que els seus drets realment es puguin garantir.

És cert que, ara mateix, el sistema de taxi no garanteix una mobilitat accessible i que sigui universal, i que no és un problema només del sector, sinó que, com molt bé heu dit, es tracta d'un servei públic i, per tant, té afectacions també que ens impliquen, a l'Administració.

Ens preocupa que aquesta accessibilitat depengui de la voluntat individual dels professionals i no d'una planificació estructural, i amb un finançament estable que ens pugui permetre que aquest dret sigui per a tothom i arreu, que no depengui del codi postal.

Us volia fer algunes preguntes. Heu parlat que el percentatge real de taxis és d'un dos per cent, però en aquest informe, que he fullejat així ràpidament, es parla d'una sentència d'un cinc per cent a l'àrea metropolitana; si ens podeu aclarir una mica aquestes xifres i si aquest percentatge del cinc per cent és per a l'àrea metropolitana o és per arreu del territori, el que hauria de ser.

També heu parlat dels obstacles, dels impediments econòmics. Us pregunto, també, si n'hi ha d'administratius, si també són complicats, a més a més, els

permisos o si és un tema econòmic el que ens afecta. I si és un tema econòmic, si creieu que les ajudes públiques que s'haurien de fer haurien de ser tipus subvenció o que hauríem de tendir cap a una obligatorietat, que fos obligatori el taxi adaptat, amb aquest suport econòmic per part de l'Administració, amb un suport públic.

Res, amb aquestes preguntes i les explicacions que ens heu donat, donar-vos les gràcies. I esperem avançar en aquesta garantia del dret a la mobilitat, amb responsabilitat institucional i no delegat al mercat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Castillejo. Ara passariem de nou al torn de paraula dels compareixents, perquè no hi ha ningú del Grup Mixt. Per tant, tindrien de nou deu minuts.

Iban Sesma Regalado (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Bueno, muchas gracias. Escucharles..., o sea, de verdad parece que nos han escuchado. (*L'orador riu.*) No; a ver, la realidad, mira, yo básicamente, yo en primer lugar quiero agradecer a María Lledó Cisneros, ¿de acuerdo?, que a mí me ha abierto los ojos en muchos aspectos de la accesibilidad del transporte, las necesidades y las faltas, ¿no?, cómo nos debemos de adecuar a las necesidades de los usuarios. Somos unas... Personalmente a mí me gusta mucho hablar con los usuarios y pregunto, escucho y, entonces, a partir de ahí, nosotros fuimos desarrollando el documento.

Luego, vino María y –con perdón– me volvió loco, o sea, me volvió loco, me va a estallar la cabeza. Yo me estoy convirtiendo en un experto y soy taxista. Es increíble una situación de estas características.

Pero, bueno, vamos al tema que nos afecta, ¿vale?, que son las preguntas que ustedes han ido haciendo. Guillem, has hablado de..., el señor Guillem, señor Guillem, ha hablado usted del tema de aumentar formación, y luego ciudades referentes y prueba piloto. Y aquí le voy a contestar que sí, es necesario aumentar la flota, somos de los que pensamos que, si creemos en la igualdad, tiene que ser que una persona tenga la capacidad de hacer o solicitar o coger un taxi igual que cualquier otra, o sea, con una diversidad funcional o sin una diversidad funcional. Empecemos por pensar en esto.

Segundo, formaciones, por supuesto. Hay muchas formaciones. Nosotros estamos solicitando y hemos solicitado al instituto metropolitano, a la Generalitat, etcétera la necesidad de que, como servicio público, teniendo que sacar una credencial con unos exámenes, se incluya un poquito lo que es el tema de la diversidad funcional, las diferentes diversidades funcionales y cómo ayudar a los usuarios, ¿de acuerdo? No solo se necesitan taxis adaptados. Hay muchas diversidades las cuales con un vehículo normal puede ir exactamente igual, una persona. No las diferenciamos. Lo que sí tiene es que empatizar el conductor, ser profesional, saber cuáles son las necesidades de esa persona. Y de esa forma empezaremos a mejorar nuestra calidad del servicio y empezaremos de verdad a llamarnos servicio público, porque nosotros nos debemos a los usuarios.

Prueba piloto. Bueno, ciudad referente. Habla usted de una ciudad referente. Podemos hablar de Londres. Londres tiene dos modelos de servicio de taxis: los *cabs*, que son los taxis de toda la vida, estos taxis todos son adaptados. Este es el sueño nuestro. Este es el futuro que nosotros queremos. Queremos un taxi para todos. Un taxi que sea, sobre todo, ¿cómo decirlo?, no solo accesible, sino que cubra todas las necesidades de cualquier persona, sin importar la diversidad que tenga.

Aquí os enseñamos unos modelos, ¿de acuerdo? Porque, prueba piloto, señor Guillem, nosotros aquí os queremos invitar a todos, os queremos invitar, dadnos un mes, mes y medio, por favor, y bajaremos aquí abajo a la calle, prepararemos un vehículo con lo que nosotros buscamos, la adaptación y lo que se necesita, y ustedes

se pondrán en la piel de las personas con discapacidad, con diversidad funcional, diversidad física, sensorial, cualquier tipo de discapacidad. Vamos a hacer una prueba piloto con un vehículo que le vamos a intentar poner todo lo necesario y un segundo vehículo para que ustedes vean en la actualidad lo que puede sufrir una persona sobre todo con discapacidad física.

Os invitamos a que dentro de un mes ustedes nos den o nos puedan convocar o lo que quieran para nosotros tener plazo y poder hacerlo aquí abajo. Yo creo que será algo visualmente muy importante, sobre todo para todas estas personas que no ven que se avanza en la sociedad. (*Veus de fons.*) Exacto. Queremos..., Londres es referente, pero nosotros queremos superarle –queremos superarle. Londres nos enseña el camino; nosotros queremos superar ese camino.

Señores de Junts, más demanda, menos oferta. Es cierto. Aquí voy a responder a la pregunta de muchos que habéis hecho. Más demanda, menos oferta. Cuando CUP ha hablado de la falta de oferta, del cinco por ciento, la sentencia, etcétera, ¿de acuerdo?, hay una sentencia que obliga al Área Metropolitana de Barcelona –esto me parece que fue en el 2022– a adaptar la flota del área metropolitana de Barcelona a la ley de accesibilidad, que determina que tiene que haber un cinco por ciento de la flota adaptada en todas las poblaciones. ¿Qué quiere decir? Yo ahora voy a hablar de la experiencia que tengo aquí en el área metropolitana de Barcelona y luego ya me extenderé, si es necesario, fuera de Barcelona.

En el área metropolitana de Barcelona hemos llegado al cinco por ciento, pero lo que he dicho antes, por imposición. ¿Qué quiere decir «por imposición»? Cuando tú obligas o abres un decreto obligando a que aquellas personas que quieren comprar una segunda licencia tenga que ser adaptada, tiene que ser con todas las consecuencias. Tú no puedes obligar, porque en el momento en que tú obligas, la gente no hace que ese vehículo se utilice para lo que ha sido adaptado. Estas personas ahora mismo tienen que recuperar una inversión que es cerca de sesenta mil euros entre el vehículo y entre la adaptación –mínimo, ¿eh?, y hablamos del vehículo más básico– para poder, bueno, pues, «subsistir», entre comillas.

Entonces, ¿qué ocurre? Que estas personas se dedican..., tienen vehículo grande, tienen plazas, se dedican a grupos, se dedican a agencias, se dedican a todo menos a las personas que realmente necesitan este tipo de servicio. Y esto para mí personalmente es una vergüenza, ver como un vehículo de estas características o ver como un vehículo normal, una persona mayor levantando la mano con un andador y el vehículo apaga la luz o se cambia de carril. A mí eso me da vergüenza. Yo antepongo una persona mayor con silla de ruedas a una persona con maletas al aeropuerto. ¿Por qué? Porque esa persona es la que me está dando a mí de comer cada día, esa persona es la que más lo necesita. Por eso, yo estoy aquí, junto con mis compañeros, para buscar soluciones para todo esto.

¿Cómo garantizar el precio? A ver, el precio es sencillo, yo le puedo explicar mi experiencia. Yo trabajo con personas con diversidad funcional y dentro de la compañía para la cual yo trabajo, nosotros tenemos unas directrices de servicio. Y nuestra directriz de servicio es que no podemos coger los servicios seguidos, tenemos que cogerlos con un mínimo de una hora de diferencia, intentamos. ¿Por qué? Porque nosotros entendemos que el servicio que tenemos que realizar es a una persona que tiene unas necesidades. No son servicios que se vayan a la discoteca, normalmente van al médico, van a hacer rehabilitación, van a hacer mil cuestiones. Por eso nosotros lo que pretendemos es no llegar nunca tarde a ese servicio, poder recogerle y llevarle al sitio. Ir con tiempo al siguiente servicio que nosotros tengamos. ¿Qué quiere decir? Que nosotros estamos normalmente más de media hora con la luz verde apagada, esperando en el sitio para recoger a esa persona, lo cual eso nos incrementa a nosotros los costes, nos baja la facturación. Por eso existen esos precios que no son acordes a lo que deberían ser. Pero, ante la baja demanda y los desplazamientos y los gastos que tenemos, son precios que nosotros entendemos

que son los más ajustados que podemos tener. Siempre intentamos buscar soluciones y mejoras, pero para eso estamos aquí, para intentar incrementar la flota y que esos tiempos se acorten y ese precio se baje.

Registro de incidencias. Ha preguntado registro de incidencias: sí, es muy alto el registro de incidencias, pero es por lo que estamos hablando. ¿De acuerdo? Al haber tan pocos vehículos, algunas empresas o incluso nosotros alguna vez, no nos vamos a engañar, intentamos acaparar más de lo que podemos. Pero no por querer hacer más dinero o cualquier otra cosa, sino por intentar dar más servicio, intentar llegar a más gente, que más gente pueda desplazarse y pueda ir a donde necesite. El problema es que somos los que somos. El tráfico está como está. Están viendo ustedes cómo está Barcelona. Barcelona, yo creo que, si entramos en guerra, ya tenemos todas las zanjas hechas, o sea, está levantada Barcelona. Por lo tanto, aquí nosotros no podemos controlar los tiempos.

Y bueno, luego ya, si queréis, equidad. Otro problema que nos hemos encontrado, otro problema que nos encontramos a diario, ¿vale?, es la falta de servicio en muchas poblaciones de Cataluña. ¿Cómo queremos revertir esto? Nosotros, dentro del documento, proponemos cinco artículos que entren dentro de la nueva ley. Uno es la búsqueda o el reconocimiento del taxi adaptado, pero el más importante, uno de los más importantes es que el taxi adaptado pueda desplazarse a cualquier punto de Cataluña, siempre y cuando el retorno sea a la población donde pertenezca la licencia o la..., bueno, la licencia. Porque nos encontramos que muchas veces nosotros tenemos que hacer ciertos desplazamientos fuera de Barcelona por la falta de taxis adaptados o accesibles de otros municipios.

Sabadell tiene tres, Terrassa tiene tres. O sea, estamos hablando de sitios que... Sitges, llamamos y si tienen alguno libre, perfecto, si no, tenemos que ir nosotros a buscar a los usuarios. Nosotros estamos cometiendo una irregularidad. A nosotros en cualquier momento nos paran los Mossos d'Esquadra y nos meten una sanción de dos mil y pico euros por ir a recoger a una persona que lo necesita. Entonces, nosotros queremos que esto se abra, por lo menos hasta que se conciencie la gente, ¿vale?, las diferentes poblaciones o los diferentes ayuntamientos o la propia Generalitat, y mediante ayudas podamos revertir esta situación, que cada población tenga sus vehículos adaptados, que cada población pueda dar este servicio.

(Pausa.)

Mounir Hajoui Ratali (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Perdonad, que hemos tenido un problema técnico. Bueno, voy a ir respondiendo aleatoriamente. Personalmente, me han gustado todas las preguntas, porque es curioso que haya una necesidad social y que la sintáis, ¿vale? Todas las preguntas que habéis hecho están en el dossier. Todas. Absolutamente todas. Y de hecho se podría desarrollar más. Esto es una cuestión de voluntad y no de negro sobre blanco, sino de llevarlo a cabo.

Respecto al *gos pigall*, que preguntabais, en el artículo 9 del reglamento del taxi, en el artículo 9.14: «Transportar gratuitamente al perro lazarillo u otros perros de asistencia a personas con movilidad reducida.» Estamos hablando de una obligatoriedad de servicio dentro de lo que es el reglamento. (Veus de fons.) Perdón. Sí, sí. Entonces, ¿es cierto que pueden ocurrir casos aislados por desconocimiento o por...? «Desconocimiento», me refiero a que pueda ser que un taxista no ubique al perro de servicio, porque muchas veces nos hemos encontrado con compañeros que ellos creen que el hecho de que haya un perro, la persona que vaya con el perro tiene que ser invidente, y no es así. Hay perros de servicio –hay gente que enseña, incluso para subirse al taxi, que este es un perro de servicio– por los tipos de discapacidad que pueda haber y no... Está claro que es un problema que ocurre dentro del sector, como muchos problemas en diferentes sectores; pero no focalicemos el uno por ciento de este tipo de situaciones a lo que realmente queremos, sino todo lo contrario. Lo que

estamos buscando es que todo el mundo tenga ya metido dentro y que tenga ya... Por eso hablamos de formación y de que realmente haya esa sensibilidad, desde el prestador de servicio hasta el usuario, de qué es lo que tiene que hacer, cuáles son sus obligaciones. Entonces, a esa pregunta, nosotros ya lo tenemos definido.

Es cierto que puede haber un compañero o una persona que, pues, por barrera idiomática o por algún tipo de cuestión concreta no lo conozca, y ahí es donde entra el trabajo de la Administración y del mismo taxista, que es estar formado y saber qué es lo que tiene que hacer. Que muchas veces al no hacer hincapié en este tipo de cuestiones, pues se va dejando de lado.

Respecto a las VTCs, preguntaban; nosotros no vamos a entrar en eso. Tenemos un conflicto dentro del sector, pero sí que, como os imagináis, tanto a las plataformas como a las empresas que poseen VTCs no les interesa la cuestión social, que es vital, importante y que no se trata sólo de rentabilidad; se trata de empatía. Como bien ha dicho Iban, somos taxistas, somos profesionales, pero venimos como personas. Y esto lo detectamos día a día. Estas empresas no tienen ningún interés. No voy a entrar en detalles, pero ya sabemos a lo que vienen y solo buscan obtener rentabilidad a toda costa. Y no todo vale. Esto es importante.

Respecto al mapa de transporte, nosotros, por suerte, en el AMB tenemos una herramienta –y cuidado, una herramienta, no una aplicación–, una herramienta para el taxista que se llama Picmi, que está integrada en AMB Mobilitat, que es una aplicación intermodal, donde uno de los impulsores está aquí con nosotros, que es Iban. Y hemos estado luchando cada día para enfocar esta herramienta como una necesidad social, como una necesidad social, no una aplicación.

Está claro que no tiene comisiones, que no te da aeropuertos, que tal. Es una herramienta, no una aplicación, que por eso hay intereses de otras empresas que parece ser que temen que esta herramienta llegue a más sitios, como en hospitales o hoteles o lo que sea. Entonces, a través de esta herramienta tú puedes hacer una reserva. De hecho, esta semana creo que ya va a ser posible tener un precio cerrado, que esto es otra cuestión que muchos usuarios nos piden, precio cerrado, tipo de vehículo. O sea, parece mentira que después de tantos años, ahora estemos en lo que es incluir el taxi adaptado en esta herramienta, ¿no? Entonces, esto ya lo tenemos.

Y había una cuestión también –ya acabo, ¿eh?– que hablábamos de la necesidad de incrementar..., el taxi adaptado está, como siempre decimos, en respiración asistida.

¿Cómo es posible que se estén otorgando muchas subvenciones a vehículos eléctricos, que está muy bien, y no enfocar, como se ha hecho en otras comunidades autónomas, en lo que es al menos subvencionar lo que son las rampas? Las rampas tienen un coste, solo la rampa, de unos quince mil euros. No estamos hablando de buscar subvenciones, sino de darle continuidad a eso: «Yo a usted le ayudo porque detecto el problema y usted tendrá esa obligación», al igual que hemos tenido en diferentes aspectos dentro del reglamento del taxi.

Y por eso es importante que la ley venidera que se está elaborando... Es que me cansa un poco, porque ¿cuántas veces ha aparecido dentro del *decret llei*, bueno, el *decret llei* –perdón–, del *projecte de llei del transport de viatgers* la palabra...? (*Veus de fons*.) Nueve veces la palabra «discapacidad». O sea, no es que busquemos los fallos, evidentemente no lo hacemos, pero no podemos tejer una ley que realmente vaya a poner orden a muchas cuestiones y obviar de dónde venimos, que es esa esencia, pues, esa naturalidad a la hora de prestar el servicio.

Bueno, y algunas cuestiones, pues perdonad que me haya extendido, y las vamos respondiendo.

Iban Sesma Regalado (representant de SOS Taxi, de l'Associació de Noves Generacions de Taxistes i de Friends Taxi)

Bueno, ante todo, muchas gracias por habernos atendido, por escucharnos. Y, bueno, ahora queda todo en vuestras manos. Simplemente, si me permiten –un momento–, les voy a leer las conclusiones del documento: «Tras esta comparecen-

cia, escribiremos juntos las conclusiones para hacer de Cataluña la comunidad más inclusiva y accesible de Europa. Gracias a todos por creer en un futuro más accesible e igualitario. Vamos de la mano y vamos a buscar soluciones.»

Gracias, ¿eh?, por atendernos.

La presidenta

Doncs moltes gràcies de nou al senyor Iban Sesma, al senyor Mounir Hajoui i a la senyora María Lledó Cisneros; gràcies per la compareixença.

Deixem aquí un minut per al canvi de compareixença.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i deu minuts.

La presidenta

Si us sembla, aniríem començant, que han passat més de cinc minuts. Demanaríem als següents compareixents que vinguessin, sí.

(Pausa.)

Com deia, tornem a començar la comissió.

Compareixença d'una representació de la Fundació Vimar per a informar sobre els projectes de la fundació al Baix Empordà

357-00655/15

Ara tenim la compareixença de la Fundació Vimar, que ens venen a explicar, a informar sobre els projectes de la mateixa fundació al Baix Empordà. Ens acompanyen el seu president, el senyor Lluís Medir; el seu gerent, el senyor Guillem Rovira, i la seva vicepresidenta, la senyora Imma Gelabert. Gràcies.

Teniu quinze minuts per poder intervenir. Posteriorment, cada grup parlamentari parlarà tres minuts i de nou, després, tindreu deu minuts per poder respondre o acabar d'aportar lo que considereu.

Lluís Medir i Huerta (president de la Fundació Vimar)

Bon dia, senyores i senyors diputats. Molt agraïts, en primer lloc, per l'honor que ens fan de voler-nos escoltar a una fundació, com tantes altres hi ha a Catalunya, que respon a les necessitats d'una comarca, en aquest cas el Baix Empordà, en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual i també de les malalties mentals cròniques, en les que també fem una tasca d'acompanyament i de millora de les persones.

Vimar neix l'any 99 o a la meitat de l'any 99 i no és una casualitat, això podria semblar una anècdota que podria ser de més o menys interès, però no és casualitat. És un moment en què al llarg i ample de Catalunya es va formant a totes les comarques el que en diem ara, en paraules de la que va ser gerent durant molts anys de la Fundació Ramon Noguera, de Girona, Pepita Perich, i ara és vicepresidenta d'aquesta mateixa fundació, el «model català d'assistència a les persones amb discapacitat». Sorgeix bàsicament, en aquells anys, a finals de l'últim quart del segle passat, de les pròpies famílies que havien anat aconseguint un nivell d'entrada a l'educació especial, en col·legis, centres escolars especials, però que després era difícil la continuïtat tant en l'assistència a la llar, en l'assistència residencial, com també, i molt important, en els centres de treball. Aleshores, d'aquí sorgim Vimar i moltes altres, ja dic. Pràcticament és un model que s'ha implantat d'una manera molt satisfactòria a nivell territorial a Catalunya i del que estem molt orgullosos.

Quina característica té aquest model català bàsic? Per nosaltres veiem com a bàsic el fet que és un exemple magnífic de col·laboració publicoprivada. Nosaltres som fundacions, la immensa majoria dels casos són fundacions que administrativament són privades, són de dret privat, però sense ànim de lucre, i aquesta és la distinció que ens agrada sempre subratllar. I aquest és un model d'èxit. Nosaltres treballem

bàsicament per a l'Administració, en aquest cas per les transferències que hi va haver en el seu temps pel Govern de la Generalitat i, en definitiva, per tant, responem a aquest Parlament. I la concertació és el nostre sistema de funcionament, en base a uns mòduls que es van actualitzant –d'això ja els en parlaré ara de seguida.

Unes dades petites de què som Vimar –la vicepresidenta els parlarà estrictament dels projectes que tenim ara en marxa. Nosaltres som el centre de referència, junt amb el Consell Comarcal del Baix Empordà. Dic això de que «junt amb el consell comarcal», perquè normalment és lo més usual al llarg i ample de Catalunya, les fundacions com la nostra que són més o menys referents en el seu territori abasten tota la cartera de serveis, des de les residències, els centres de dia, fins al que és molt important en el nostre cas, en el nostre àmbit, els centres especials de treball.

En el cas del Baix Empordà, va ser diferent i es va arribar a un acord entre tots, entre el propi sector, les famílies i l'Administració local perquè el servei de centre especial de treball, en una primera instància, que és la que estem ara, el gestionés directament el propi consell comarcal, i és el centre especial de treball que es diu Centre Tramuntana, dedicat bàsicament a temes de jardineria. És, ja dic, una mica especial, però també és una demostració de com les fundacions ens emmotllem al que, en definitiva, hem de respondre i hem de donar el servei, tant als propis interessats, a les persones usuàries, com també a l'Administració, que té la legitimitat i la legalitat per dir-nos cap on hem de caminar i com hem de caminar.

Nosaltres atenem un col·lectiu, de Vimar, ara ja parlo, un col·lectiu d'unes cent trenta persones. Els nombres oscil·len a vegades, com és lògic, al llarg de l'any. Tenim nosaltres aquestes cent trenta persones ateses directament o indirectament per setanta professionals –ja veuen la ràtio, és molt bona. També els haig de dir que estem per sobre –i això és normal, no és una excepció en el cas de Vimar– de les ràtios que ens marca el departament. Per què? Perquè la tasca, el bon servei als usuaris així ho exigeix i així ho demana.

Ja dic, la vicepresidenta els explicarà el futur, jo els voldria plantejar en aquest marc que he esquematitzat una mica i que he anat una mica de pressa, per mor del temps, quatre grans temes que el conjunt de les fundacions com la nostra tenim plantejats, i que és bo que vostès, com a diputades i diputats, tinguin un coneixement directe de quina és la nostra sensació respecte a aquests quatre grans temes. El quart serà en el que potser m'estendré més, si tinc temps, que és un procés legislatiu que està en marxa en aquest Parlament, ja els hi explicaré.

Primer gran tema, el finançament. El finançament, per nosaltres, és bastant, diguem-ne, equiparable una fundació amb una altra. Els concerts, la concertació amb l'Administració, en aquest cas el Govern de la Generalitat, més o menys cobreix el vuitanta per cent de les nostres despeses. La resta, per dir-ho d'una manera col·loquial, ens busquem la vida. Amb aquest vuitanta per cent, tenim dos problemes. Un, que hi ha hagut èpoques, per exemple, el segon decenni d'aquest segle, del segle XXI, va ser bastant difícil, perquè no hi va haver augments, no hi va haver actualitzacions dels mòduls. Tenim problemes perquè estem cada any a expenses del pressupost i no sabem exactament quins augments hi haurà. Això ho lligaré ara de seguida amb la situació salarial de les persones professionals nostres.

I, per sobre de tot, hi ha un problema bastant greu que és que, en cap cas, aquest tipus de finançament ordinari que ve dels mòduls ens ajuda o ens permet projectes o programes d'inversió, inversió tant en manteniment d'instal·lacions com en creixement, perquè és el que necessitem. Si la nostra demografia, a Catalunya, augmenta, lògicament, les necessitats de les persones usuàries també seran en quantitat més altes en funció d'aquesta demografia. Per tant, nosaltres el que demanem en aquest àmbit del finançament és estabilitat.

El que ens agradaria és que es pogués possiblement legislar-ho, un automatisme, perquè no haguéssim d'estar esperant cada any a veure què negociarem i on arribarem i com arribarem. Per posar-los un exemple –i no és anecdòtic aquest any–,

en aquests moments, que falten quinze dies per acabar l'any, farem ara la facturació actualitzada de tot l'any. Per tant, hem treballat durant tot un any amb els mòduls de l'any passat i, òbviament, els preus, l'IPC i tot això no ens espera, va molt per davant i sempre anem com a mínim un any endarrerits.

El segon tema –i lligat amb l'economia també, amb aquesta part més econòmica– és l'equiparació salarial, ras i curt i ràpid: els nostres professionals, en correspondència amb els que treballen a l'Administració o en altres àmbits de treball social, estan de mitjana un trenta per cent de nivell salarial per sota del que està la resta. Això cal corregir-ho com més aviat millor i caldria aprovar, com més aviat millor, un pla d'actualització dels salaris per posar-nos a nivell. Cal imprescindiblement en el nostre sector fidelitzar els llocs de treball que tinguin una perspectiva, perquè les nostres persones usuàries volen rutina i volen molt el fet –ho agraeixen molt– d'estabilitat en les plantilles.

El tercer tema és el transport. El transport, sobretot a les comarques rurals o semirurals, com és el Baix Empordà, ens dona maldecaps a nosaltres i al consell comarcal, que és qui avui, en aquests moments, suporta, pensem que d'una manera impròpia, la despesa del transport especial. El transport especial és una mica flexible. És a dir, hi ha persones que disposen de massa, per dir-ho així, transport i, en canvi, n'hi ha que queden sense cobertura i recau llavors sobre la família.

Sembla ser, el corrent de pensament que hi ha en el Govern sembla que és que a la llarga, o com més aviat millor per nosaltres, es podria pensar que l'esforç del transport es pogués coordinar més des del departament, pròpiament, territorial, de transports, que no pas des d'Acció Social i deslliurar l'Administració local, sigui consell comarcal o qualsevol altra administració local, d'aquesta càrrega i també fer-la més suportable per a les famílies. El nostre corrent de pensament és aquest, és a dir, organitzem millor el transport normal, ordinari i ja ens sortiran després els números amb més facilitat.

Finalment, la quarta qüestió és la ILP que hem presentat a través d'una associació de famílies sobre la llei d'instruments de provisió de serveis que vostès estan tramitant. És una ILP una mica atípica, perquè és una ILP que esmena un projecte de llei que hi ha presentat en aquest Parlament. Però nosaltres volem insistir sobretot en un tema, i és, si us plau, donin reserva exclusiva de la concertació a les entitats sense ànim de lucre, això és el nostre punt fort de demanda. No obrim a les empreses mercantils, perquè no farem cap favor al sector i tampoc farem cap favor a l'economia en general, perquè no els hi cal, ja funciona l'economia sense que aquest sector nostre depengui també d'entrar-hi o no entrar-hi amb empreses mercantils. Això és el que nosaltres demanem.

I els llegiré una cita que he trobat d'un senyor que potser segurament molts de vostès coneixen, Rafael Bengoa, doctor en medicina que va ser conseller de Sanitat d'Euskadi fins al 2012 i després el 2013 va ser captat per la Secretaria d'Estat dels Estats Units en l'època del president Obama, per muntar el que es diu «Obamacare», de salut. Aquest senyor té una frase que jo la llegeixo textualment, perquè explicarà molt més bé el que jo els voldria explicar i d'una manera molt concisa. En castellà, és la cita: «Sería más lógico si se quiere contratar con prestaciones externas que estas sean sin fin de lucro.» O sigui, que entitats com les nostres, sense ànim de lucre, sembla que estem més ben posicionades a l'hora de poder prestar aquest servei.

Veig que estic acabant el temps –ho sento, Imma–, callo i ja després, quan vostès intervinguin, em podré esplaïar més en aquest tema.

Imma Gelabert i Casadevall (vicepresidenta de la Fundació Vimar)

Bé; doncs, jo en tot cas en faré via, procuraré ser ràpida, tenint en compte que Vimar és una fundació que estem en expansió i, per tant, de projectes n'hi ha molts. El nostre gran projecte en aquest moment és la construcció d'una residència en el municipi de Castell d'Aro, Platja d'Aro i s'Agaró, concretament en el nucli de Platja d'Aro. Aquesta residència té un històric d'un terreny cedit per l'ajuntament que

per diferents motius no es va poder dur a terme. En aquest moment, estem en disposició de que l'ajuntament ens cedeixi un altre espai, condicionat a que en aquest moment allà hi ha una escola, una escola en barracons que des de l'any 2018 està pendent de que pugui ser construïda en un nou espai que té el municipi.

En aquest moment –i encara aquest matí ho he acabat de confirmar–, sembla ser que la previsió és que per al curs 2028-2029 aquesta escola estigui traslladada. Si és així, per fer-ho fàcil i curt, al setembre del 2028 Vimar podria iniciar, no posar la primera pedra, però sí iniciar el projecte de construcció d'aquesta nova residència. Evidentment, és una residència que nosaltres volem que sigui exemplar. Volem que sigui «la residència». I amb això a què ens referim? Volem que sigui modèlica en sostenibilitat, en accessibilitat, en tecnologia, tot per atendre els nostres usuaris que són persones amb discapacitat intel·lectual i problemes greus de salut mental. En un indret immillorable, com és el parc dels Estanys, que tindran els nostres usuaris la natura a tocar, i a més a més estaran dins el nucli del poble, amb la qual cosa tota la inclusió que nosaltres treballem pensem que l'aconsegurem.

És molt breu explicar-los-ho d'aquesta manera, però sí que m'agradaria insistir en que nosaltres som l'entitat referent en innovació social en el territori. En aquest moment, i també amb dades que hem contrastat aquest matí, al Baix Empordà hi ha una població amb discapacitat certificada d'11.715 persones –discapacitat intel·lectual–, de les quals 1.500, a més a més, amb malaltia mental. I només existeixen setze places residencials, que és la nostra residència que tenim a Sant Feliu de Guíxols. Evidentment, s'ha fet petita. Si aquesta nova residència que volem fer a Platja d'Aro pogués ser una realitat, com a mínim incrementariem fins a trenta places aquesta disponibilitat. Ara bé, la nostra residència no podrà ser una realitat fins que aquest espai estigui lliure.

I tot i que ens calen projectes i sobretot finançament, no podem oblidar que no podem gastar ni un euro més sense la certesa de que des de la conselleria de Drets Socials se'ns podrà donar tot el recolzament i els informes favorables per poder començar a construir. És bàsic, nosaltres necessitem això, perquè és cert que els dos projectes anteriors, tot i haver-los pagat la Fundació Vimar, doncs, a última hora no van poder tirar endavant, no? Llavors, la nostra reivindicació més expressa seria això, que des d'aquesta conselleria aquests permisos hi fossin, perquè no ens trobessim amb que l'espasa de la burocràcia encara ens fes trigar deu anys més a poder construir aquesta residència i aquestes places.

Bé, anant acabant, dir que treballem per a les persones amb discapacitat intel·lectual i problemes de salut mental, però també per a l'acompanyament a les seves famílies, per fer-los la vida més fàcil, que no és gens de senzilla per a ells, no? En aquest moment, hi ha famílies que temen per no poder veure aquest somni fet realitat i pateixen pels seus familiars, perquè no poden ser atesos com es mereixen. Nosaltres no defallirem, però ells sovint perden les forces.

Jo els podria parlar de molts més projectes que tenim. Estem ampliant ventall de serveis, dirigint-nos cap a un altre col·lectiu que pensem que nosaltres podem atendre bé, com és el col·lectiu de la gent gran, en què podem..., ja que tenim l'experiència d'atendre aquestes persones amb discapacitat intel·lectual, per què no tot el gruix de gent gran que necessiten una ajuda i ho poden fer sense prescindir de la seva autonomia? Doncs bé, aquest és un projecte que estem iniciant ara, que l'estem iniciant parlant, amb converses amb els diferents ajuntaments i el consell comarcal per veure la possibilitat de cessió de pisos dels ens municipals i que des de Vimar, doncs, nosaltres puguem donar-los aquest suport i aquesta ajuda.

Per tant, hi insisteixo, perquè així ens agrada dir-ho i perquè així és, som el referent en innovació social del Baix Empordà, volem continuar-ho sent, però sobretot som una fundació en plena expansió.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies per les vostres intervencions. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Socialistes com a grup proponent. Diputada Ríos...

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Moltes gràcies, senyor Medir, senyora Gelabert i senyor Rovira per avui estar aquí. Bé, ja saben que em fa especial il·lusió que hi siguin, perquè jo soc del Baix Empordà i a més hem compartit amb la Imma, diguem-ne, trajectòria política, i també implicada doblement, eh?, ara amb la Fundació Vimar, l'Imma, però també a nivell polític amb aquesta vocació de servei.

I jo voldria..., perquè més de vint-i-cinc anys donant servei al Baix Empordà, ja ho han comentat. Jo voldria fer un record al senyor Sistach, perquè crec que ha estat una figura molt important en aquest impuls, no? Fins i tot parlava del projecte de Castell d'Aro, Platja d'Aro i s'Agaró, de la residència, i és veritat que va lluitar molt per tirar endavant aquest projecte. Malauradament, és veritat que hi han hagut temes que ho han endarrerit, diguem-ne, però és veritat que tots tenim moltes ganes que aquest projecte esdevingui una realitat.

I tenen –ja ho saben– el recolzament, evidentment, de l'ajuntament, com la predisposició nostra com a grup parlamentari, com comentava la senyora Gelabert, en aquest sentit d'informes, etcètera, vull dir que, amb tota disposició que em puguin utilitzar per fer una mica també des del Parlament aquest enllaç perquè esdevingui una realitat i no tinguem més contratemps en aquest sentit, eh?

Molts serveis, jo crec que és un exemple clar, i per això també, entre altres coses, vam demanar la compareixença, perquè crec que és important remarcar aquesta feina de la fundació, on es fa un servei d'excel·lència, no? Sempre parlem d'aquests serveis centrats en la persona i aquest és un exemple claríssim de com el servei s'adapta totalment a les persones, a cada una d'elles, vull dir, atenent tota la singularitat de cada persona i respectant els seus tempos, les seves necessitats, etcètera. I crec que, per tant, esdevé un servei d'excel·lència i crec que cal posar-ho en valor, perquè a vegades, bé, hi ha alguns debats que allò que sembla que no és cent per cent públic no és bo. I no és cert, hi han moltes experiències on ens podem emmirallar i fins i tot aprendre des de l'àmbit públic per poder millorar després altres serveis que sí que els presta l'Administració.

Bé, vostès donen servei a Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell, Sant Antoni de Calonge, Santa Cristina d'Aro, vull dir, molt a nivell territorial, com bé deien al Baix Empordà, no només als usuaris, sinó també, com bé deien, escoltant molt les famílies, que crec que també és un fet a remarcar.

I, bé, també el senyor Medir ha sigut molt clar en aquests quatre punts, que evidentment ja els coneixíem, perquè, a més a més, són punts compartits amb moltes entitats amb les que ens reunim. Sobretot el tema del finançament és un tema clau, perquè..., no només per la incertesa que provoca a l'hora de gestionar, sinó perquè, a més a més, jo crec que d'alguna manera atura aquesta innovació que tan necessària és a nivell social.

Acabo, presidenta, molt ràpid. L'equiparació salarial: és un tema que avui votarem una sol·licitud de compareixença del secretari general, perquè han fet un estudi d'impacte econòmic respecte al greuge que s'ha generat, quina és, diguem-ne, la quantia de diners que cal per portar a terme aquesta equiparació, amb la voluntat de fixar un calendari. Vull dir que estem totalment d'acord i alineats amb que cal, diguem-ne, caminar cap a aquesta equiparació salarial, perquè, evidentment, el sector, els treballadors s'ho mereixen, és de justícia, però, a més a més, perquè el servei que es presta també queda tocat amb aquest greuge.

Jo m'he anotat transport adaptat, la llei d'instruments de provisió, no tinc més temps; però moltíssimes gràcies per la feina que porten a terme i, com deia a l'inici, a disposició per treballar plegats.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Padrós. Quan vulguis.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Gelabert, senyor Medir, senyor Rovira i acompanyants. Gràcies per la tasca de la Fundació Vimar i per la força que transmet el seu missatge, que, si no ho tinc mal entès, diu així: «La discapacitat no és un problema individual, és una realitat social que es construeix a partir de les barreres del nostre entorn.» I vostès, des del Baix Empordà, fa molts anys que treballen per eliminar aquestes barreres i construir comunitat.

De fet, tenim clar que quan una persona pot viure en un habitatge de petita escala, amb suports adequats, arrelada al seu municipi, està exercint un dret, estem exercint un dret. Quan pot, quan podem accedir a un centre d'atenció especialitzada o rebre el suport a la llar que ens permet, que li permet mantenir la seva o la nostra autonomia, també està exercint un dret, estem exercint un dret. I Vimar, sens dubte, exemplifica que el rellevant no és el servei, sinó la persona i el seu projecte de vida, el nostre projecte de vida. Doncs aquest és exactament el nucli del model social, és a dir, no adaptar la persona a l'entorn, sinó adaptar l'entorn a la persona.

També posen llum a una contradicció que no podem ignorar: la demanda de suports creix, però els recursos ni de bon tros s'ajusten. Les necessitats són flexibles, però la cartera de serveis també continua sent rígida, i el territori, amb estacionalitat, amb pressió turística i costos elevats, exigeix respostes a mida i no receptes uniformes.

De fet, Junts tenim clar que Catalunya necessita un sistema capaç de reconèixer el valor de la proximitat, de la personalització i de la comunitat. El seu testimoni d'avui ens hauria de fer entendre i reflexionar com es construeix cada dia aquesta mirada i, especialment, com el Govern té la responsabilitat de vetllar per l'estabilitat econòmica del sector i dels treballadors, com bé deia el senyor Medir en la seva exposició, i tal com li vam recordar a la consellera d'Economia en sessió de control al Govern en el Ple de la setmana passada.

Els formulem tres preguntes, són, al nostre entendre, força concretes. Què recomanen fer per adaptar els suports al territori i no obligar el territori a adaptar-se al sistema? També els demanem què proposen per tal que s'entengui que la cohesió social no és un objectiu de futur, sinó que és una responsabilitat i una necessitat immediata i de present. I, en tercer lloc, també ens agradaria que ens expliquessin quina opinió, en base a la seva experiència, els mereix el model de pressupostos personals.

I, per acabar, saludar-los en nom de la nostra companya diputada, la senyora Maite Selva.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Padrós. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el vicepresident Jordi Viñas. Quan vulgui.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair a la representació de la Fundació Vimar la compareixença davant la Comissió de Drets Socials i Inclusió, sobretot la tasca imprescindible que desenvolupen al Baix Empordà. Parlem d'una fundació profundament arrelada al territori, que coneix de primera mà la realitat de les persones amb discapacitat intel·lectual, problemàtica de salut mental i altres situacions de vulnerabilitat d'aquesta comarca.

Des d'Esquerra Republicana defensem que les polítiques socials s'han de construir des del territori i amb el territori. El Baix Empordà és una comarca diversa, s'ha comentat, amb municipis petits, zones rurals i una forta pressió turística en determinades èpoques de l'any, elements que creiem que generen a vegades o poden

generar desequilibris importants en l'accés als serveis, a l'habitatge i a l'atenció social continuada. En aquest context, entitats com la vostra, com la Fundació Vimar, són essencials per garantir la cohesió social i l'equitat territorial.

Valorem especialment els projectes que desenvolupeu des d'una mirada comunitària i de proximitat, afavorint que les persones puguin romandre a la comarca, als seus municipis i a les seves xarxes socials, evitant desplaçaments innecessaris i processos de desarrelament. I això és clau en comarques com el Baix Empordà, on no sempre és fàcil accedir als recursos especialitzats sense sortir del territori.

Ara bé, la garantia dels drets socials no pot descansar únicament en l'esforç del tercer sector. És imprescindible que les administracions públiques assumim, assumeixin la seva responsabilitat amb un finançament estable i suficient, una millor planificació dels serveis i una visió comarcal que tingui en compte les particularitats dels municipis petits.

També cal garantir unes condicions laborals dignes als professionals –parlaves de l'equiparació salarial– que treballen en el territori, clau per assegurar la qualitat de l'atenció i, com s'ha comentat també, per fidelitzar, doncs, el personal que treballa amb aquestes persones.

Finalment, des del nostre grup volem posar l'accent en la necessitat d'avançar cap a models més inclusius que apostin per la vida independent, l'habitatge amb suports i la inclusió real en la comunitat i els centres especials de treball. Aquests models només seran possibles si es construeixen des del territori amb recursos, complicitats i una aposta clara per l'equitat territorial.

Volia traslladar tres preguntes, algunes potser ja estan contestades amb l'exposició del senyor Medir, però, en tot cas, les faig igualment. Des de la vostra experiència al Baix Empordà, quines diferències detecteu entre municipis petits i mitjans pel que fa a l'accés als serveis d'atenció a les persones amb discapacitat i salut mental? I quines mancances territorials són avui més urgents de poder afrontar?

Considereu que la planificació del finançament actual dels serveis té prou en compte la realitat comarcal i les especificitats del Baix Empordà, o caldria avançar cap a una mirada més territorialitzada de les polítiques socials? Aquesta seria la segona pregunta que voldríem traslladar.

I pensant en el futur de la comarca, quins reptes considereu prioritaris en relació amb l'envelliment de les persones ateses, l'habitatge amb suports i l'arrelament al territori, i com pot contribuir el Parlament de Catalunya a donar-hi resposta?

Moltíssimes gràcies per la compareixença.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Viñas. És el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Pajares, quan vulguis.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Agrair la compareixença al senyor Medir, a la senyora Gelabert i al senyor Rovira, gerent de la fundació. He de dir-los que, abans que compareguessin, he llegit la història de la seva fundació que els consta a la pàgina web, i és una història molt interessant, perquè es podria resumir en molt treball i molta vocació cap a les persones amb discapacitat. Llegia aquelles frases que deia el mossèn que va constituir o que va posar el primer pas per constituir la fundació de que «no amagueu els vostres fills, doneu-los suport», i que això, en aquells temps, segurament era un repte i era quasi una novetat.

Vostès han comentat diverses coses. Jo he apuntat alguna cosa per preguntar-li. Ens han comentat que a través dels concerts amb la Generalitat es cobreix el vuitanta per cent de lo que necessiten, no? La resta, fins al total de la despesa, s'assoleix amb el copagament o amb les aportacions de les famílies, de les persones que formen part del seu projecte, amb les residències, amb els centres de dia.

Després, també ens parlaven que també forma part de la fundació un centre especial de treball, i m'agradaria preguntar-los respecte al treball i l'ocupació de les persones amb discapacitat, no?, com aborden el pas, en el cas que pugui ser, dependent de les persones, a una empresa ordinària, perquè és un repte, però també és un repte moltes vegades que facin aquesta feina o desenvolupin una feina en el centre especial de treball.

I ja per acabar, m'agradaria preguntar-li què necessitarien de l'Administració, no?, perquè parlem moltes vegades de la col·laboració publicoprivada, però perquè sigui col·laboració al cent per cent, doncs, també s'ha de demanar implicació i s'ha de demanar una col·laboració total per part dels dos actors.

I deixo aquí la meva intervenció.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Pajares. S'ha excusat VOX, per tant, passem al Grup Parlamentari Comuns, la diputada Lozano.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies a la Fundació Vimar i als senyors Medir i Rovira i a la senyora Gelabert per la seva compareixença, però sobretot per la seva tasca, molt important per a la societat en el seu conjunt i molt particularment al Baix Empordà.

Vostès treballen per millorar la qualitat de vida i l'autonomia dels usuaris, també de les seves famílies, aplicant noves metodologies d'atenció a les persones amb discapacitat. Han estat pioneres en l'ús de noves tecnologies per garantir els drets de les persones. Necessitem més innovació social orientada a l'acció comunitària. I recalco aquest element d'innovació social, perquè la metodologia que apliquen dona molta importància als suports individualitzats, quelcom que notem molt a faltar tot sovint, així com involucrant els usuaris tant en la planificació com en l'avaluació dels suports i dels serveis, és a dir, els donen una capacitat per decidir la seva pròpia vida, que és quelcom absolutament imprescindible, adaptant l'entorn a l'usuari. Així que de ben segur que el seu projecte de residència garantirà un altre cop una atenció de qualitat a les persones usuàries.

Respecte a algunes de les qüestions que vostès plantejaven, ens sembla molt raonable el plantejament que feien sobre l'estabilitat del finançament com a instrument d'estabilitat també en l'atenció, però també com a eina de planificació a mitjà i llarg termini de manteniment i millora d'instal·lacions i serveis.

I en aquest model de qualitat, hi ha un factor imprescindible, que vostès destaquen també, que són les treballadores. Per això cal garantir unes condicions dignes de treball, també unes plantilles suficients com a garantia de qualitat al servei de cures, el que passa necessàriament per la plena equiparació salarial –totalment d'acord–, primer, amb el sector públic, però també amb el sector de salut d'aquest mateix sector públic, quelcom que en el cas de Comuns vinculem no només a la millora de les condicions laborals, sinó també a la necessitat de prestigiar socialment i econòmicament una activitat absolutament imprescindible.

Estem compromeses amb aquesta qualitat del servei, també amb l'ampliació del nombre de professionals per reduir les ràtios i garantir la qualitat en l'atenció. Vostès precisament feien referència a que tenien unes ràtios per sobre de les del sector, que els mòduls actuals, en canvi, no ho contemplen. Si ens poden detallar com impacta econòmicament sobre la situació de l'entitat, que òbviament no està orientada a l'obtenció de beneficis i, per tant, per això prenen determinacions d'aquestes característiques, objectiu que no es pot assolir sense actualitzar la cartera de serveis amb una revisió de tarifes i tenint en compte aquestes millores salarials.

Pel que fa al tema del concert, que introduïa el senyor Medir, la normativa comunitària permet limitar la competència en matèria de serveis a les persones i,

en canvi, el projecte de llei d'instruments de provisió tenen vostès raó quan diuen que permet utilitzar el concert social amb entitats mercantils. Defineix, per tant, un sistema competitiu i atorga els acords d'acció concertada a la millor oferta –i vaig acabant, presidenta– en termes econòmics i no en atenció al seu impacte social i territorial, quelcom que ens amoïna especialment pel que fa a una de les seves àrees de treball, la que té a veure amb els centres especials de treball. Si poden desenvolupar una mica més com creuen que pot impactar l'accés d'entitats amb ànim de lucre a aquesta faceta.

Té, per tant, una filosofia molt allunyada de la teoria de concertació i obre la porta a la privatització de serveis, doncs, que fins i tot podríem qualificar com a bàsics. Sàpiguen, per tant, que veiem amb bons ulls aquesta ILP per reservar el concert a les entitats sense ànim de lucre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Lozano. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP, la diputada Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies per l'exposició que ens han fet els compareixents. En primer lloc, volia reconèixer des de la CUP la trajectòria de la Fundació Vimar, la tasca que desenvolupeu al Baix Empordà en aquest àmbit de la discapacitat i de l'atenció comunitària. Crec que el vostre cas posa èmfasi en una qüestió que és clau, que és també l'enorme desigualtat territorial que hi ha, no?, en aquest accés a serveis socials especialitzats, sobretot quan estem parlant de fora de l'àrea metropolitana. I moltes vegades la garantia de tenir dret a aquest servei depèn de que hi hagi o no entitats com la vostra, perquè des de l'Administració pública no s'hi dona cobertura.

Jo havia preparat diverses preguntes, però crec que heu fet una explicació tan exhaustiva del tema i heu exposat també la situació que només us demanaré diversos aclariments, perquè jo crec que l'exposició ha estat molt bona.

En el tema del transport, si podeu especificar una mica més tot el tema del transport especial, quina és la proposta que vosaltres penseu que hauria de tirar endavant el Govern.

I també si ens podeu donar més informació sobre aquesta ILP, sobre el projecte de llei d'instruments. Em sembla que la proposta que feu de que es limiti a les mercantils em sembla encertadíssima, crec que és per on hauríem d'avançar, perquè no té sentit que entitats que poden fer lucre d'un dret, doncs, puguin també treballar-hi. Jo crec que és molt encertada. Doncs, si ens podeu donar explicacions de l'Administració, de com ho teniu, de quines... Aprofitem la segona part perquè amplieu la informació sobre la ILP.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Castillejo. Ara és el torn de paraula del Grup Mixt; no hi és. Passem als seus deu minuts per poder respondre. (*Veus de fons.*) Són pocs...

Lluís Medir i Huerta (president de la Fundació Vimar)

Ho intentarem. Em perdonaran, senyores i senyors diputats. Improvisarem una mica, perquè... Gràcies, moltes gràcies per les preguntes que ens han fet, perquè és un ventall prou ampli, que el maldecap serà ara intentar contestar-ho tot.

Si volen alguna dada –no sé si després hi ha una repregunta–, el gerent és el que domina més els números concrets. La senyora Gelabert i jo ens podem limitar més a la part més global, més política.

Començant pel final. El tema del transport, el resumiria d'una manera molt clara, senyora Castillejo: el tema del transport és optimitzar el transport públic ordinari a

fi i efecte de descarregar pressupostos, per dir-ho així, del transport especial i que amb els mateixos recursos, o potser fins i tot amb menys, arribem a millor servei en aquelles persones que no poden realment, per la seua condició de discapacitat, arribar al transport ordinari.

Per tant, per això defensem aquesta idea de que, en definitiva, sigui el departament que es responsabilitza del transport el que ordeni el transport ordinari, de tal manera que puguin accedir al centre especial de treball, al centre de dia totes aquelles persones que puguin amb transport ordinari.

Sobre la ILP, que vostè ens ha demanat més aclariment, miri, ho resumiré. Hi ha una directiva europea que diu que els estats, en aquest cas Espanya, degut a l'estructura autonòmica, les comunitats autònomes podem..., vostès, Parlament de Catalunya, poden legislar en el sentit de que els serveis a les persones no han d'estar necessàriament lligats a les lleis generals de la lliure competència i es poden restringir. I això és el que demanem. Concretament, l'esmena sobre un article –no recordo ara quin, perdonin– del projecte de llei que s'està debatent en aquest Parlament que diu que «en cas d'igualtat, preferentment s'atorgarà la concessió a les entitats sense ànim de lucre». No, nosaltres diem «no», no cal el «preferentment», perquè, clar, es pressuposa que empatarem. Si anem a un concurs pur i dur, és molt possible que les mercantils puguin oferir millor.

I això ho enllaço ja amb alguna altra pregunta que ens han fet, en el sentit de dir..., hi ha hagut una diputada que ens ha parlat de les ràtios de personal i tot això, i també de temes pressupostaris. Mirin –espero contestar a tothom–, nosaltres, efectivament, estem per sobre de la ràtio, perquè és necessari –perquè és necessari–, perquè no hi ha més remei, perquè per donar un bon servei a les usuàries i usuaris ho hem de fer així. Això vol dir que si ens atenguéssim només als mòduls, no arribaríem.

Aquest diferencial entre aquest vuitanta per cent que ens cobreix del funcionament ordinari, com l'obtenim? Treballant. L'obtenim trucant portes a la societat, espavilant-nos. Per exemple, a Vimar ara –si ho vols explicar tu, Imma– estem treballant un projecte d'una carrera de llarga, de gran fons per recaptar fons solidaris als corredors, a les persones, les dones atletes i homes atletes que vulguin participar en aquesta carrera, l'horitzó és el 27.

Imma Gelabert i Casadevall (vicepresidenta de la Fundació Vimar)

Sí, sí, realment, un dels objectius que tenim és anar fent actes d'aquest tipus. I, bé, doncs, una de les propostes és que l'1 de maig del 2027 fem una gran cursa on participin molts equips, on ens puguin fer aportacions i, per tant, puguem recaptar fons per a aquests objectius que anem dient. Però, bàsicament, l'objectiu final pot arribar a ser la residència, però el dia a dia és el que ens preocupa i el que ens fa..., hem de cobrir aquestes despeses, les del dia a dia, que són les que els nostres usuaris necessiten.

Lluís Medir i Huerta (president de la Fundació Vimar)

Ara, en aquests moments, per exemple, nosaltres estem en marxa amb una campanya dirigida a les empreses de la comarca, basant-nos en la responsabilitat social corporativa d'aquestes empreses, perquè col·laborin d'una manera estable. Cada empresa decidirà quina és la fórmula concreta d'aquesta estabilitat en el finançament de Vimar.

El copagament, que ens ha preguntat, no és important, sortosament, que no ho ha de ser; el copagament el tenim focalitzat o en serveis suplementaris extres, per exemple, que fem una activitat d'equinoteràpia, o en el transport, és allà on hi ha..., o al menjador, en determinades circumstàncies, en els centres de dia. Però, és clar, l'objectiu no és copagament; l'objectiu és precisament congelar-lo o disminuir-lo.

I aquest vint per cent que busquem va pel camí que explicava la senyora Gelabert o que els estic explicant jo amb les empreses.

Hi ha hagut una altra pregunta que ha sigut formulada per diversos grups amb plantejaments diferents, però que va allà mateix, que és l'adaptació al territori, tant de les fórmules de finançament com de... Mirin, l'èxit del model català que els he parlat al principi es basa precisament en això, que com que cada comarca va anar construint el seu instrument, la majoria ja ho he dit, fundacions, ens adaptem molt bé. I pensin que nosaltres podem perfectament arribar al poble més petit de la nostra comarca –no sé si és Torrent, que té cent setanta habitants o el que sigui–, podem arribar a donar servei a una unitat de dues persones que estiguin compartint un habitatge, perquè estem ja a la comarca, tenim el saber fer, el tenim, i no necessitem construir un equipament de seixanta places. No, nosaltres som prou flexibles i ens adaptem prou bé.

El finançament? Miri, el finançament adaptat a la comarca, que em sembla que era el senyor Viñas que ens ho preguntava, és precisament una bona part el que ja els he dit, el transport. Clar, en una comarca rural o semirural com és la nostra, o semiurbana –diguin-ho com vulguin–, el transport és capital, té una importància capital per arribar al centre de dia o per arribar al centre especial de treball. (*Veus de fons.*) Sí? Sí, senyor Rovira...

Guillem Rovira i Fernandez (gerent de la Fundació Vimar)

Sí; jo només volia afegir per adaptar l'Administració a les diferències territorials, sí que m'agradaria incidir en que en els últims anys s'ha buidat molt de contingut i de capacitat d'actuació els serveis territorials de cada demarcació. S'ha concentrat molt la presa de decisions i la distribució pressupostària als serveis centrals i quan vas a parlar amb serveis territorials, et parlen de que abans podien decidir alguna cosa i que cada vegada més, a nivell de subvencions, a nivell de gestió de transport o a nivell de designació de places i serveis, es troben molt buits. I aquí sí que és un model que si poguessin ajudar-nos a revertir aquesta situació, perquè al final els serveis territorials sí que tenen una capillaritat que no es pot obtenir des d'aquí pels diferents territoris que existeixen.

I reincident en això, a la cartera de serveis socials, amb el projecte de gent gran que tenim, sí que el model està molt pensat... Perquè el nostre model no és de muntar residències, ja tenim prou feina amb la residència dels usuaris amb discapacitat intel·lectual, però gent gran, el model actual de la cartera de serveis està pensat en grans concentracions de grans residències, de *colivings*, i això en una comarca tan tensionada com la nostra, a nivell d'habitatge, o aconseguim models que s'adeqüin amb microhabitatges d'una, dos, tres persones, i amb les dificultats que això ja implica, o realment el Baix Empordà queda fora del model d'atenció i de suport a la llar a la gent gran.

I no m'estenc més perquè no acabaria...

Lluís Medir i Huerta (president de la Fundació Vimar)

Bé, continuant amb les respostes sobre..., el senyor Padrós ha plantejat el tema de la cohesió social, si és un objectiu de futur o no ho és. Efectivament, és un objectiu ja, no podem esperar al futur per anar millorant sempre la cohesió social. I ens ha fet una pregunta que considero molt interessant, perquè situa una mica la relació que tenim amb les fundacions o que volem tenir amb vostès, tant el legislatiu com l'executiu.

Què opinem sobre el model de pressupostos personals? Miri, la nostra missió, en aquest cas, és donar serveis. Nosaltres els donarem amb el model que vostès triïn. Nosaltres no els hem de dir quin model han de triar. Nosaltres farem el que vostès diguin, estem aquí per donar servei. Nosaltres no som ni el legislatiu ni molt menys l'executiu, no som...; som simplement entitats sense ànim de lucre, repartides per tot el territori, que acceptarem de bon grat allò que vostès facin.

Els donarem la nostra opinió quan es formulin les propostes concretes, com és el cas de la llei de provisió de serveis, que diem: «No, escolti, si us plau, cenyim-nos

al que diu la normativa europea, que està beneïda pel Tribunal de Justícia d'Europa, per tant, és ferma en tots els sentits, i, si us plau, no donin entrada a la competència de les mercantils en la contractació habitual dels serveis cap a les fundacions.» Això, podem dir-ho i podem donar-ne l'opinió, perquè hi ha un text concret. Sobre els temes que plantejava el senyor Padrós, escolti, oberts a lo que vostès diguin, i ja opinarem quan tinguem el text, però els correspon exclusivament a vostès.

Les diferències que deia el senyor Viñas entre municipis grans i petits, efectivament, aquestes comarques que som una mica diverses, que hi ha aglomeracions importants, relativament importants, Sant Feliu, Palafrugell, que estan ja per sobre dels vint mil habitants, Platja d'Aro, Palamós, que s'hi estan acostant cada vegada més de pressa i tot això, amb Torrent que els he citat abans, cent setanta habitants, efectivament, aquí hi ha un *décalage* de situacions que ens hi hem d'adaptar.

Una vegada més, hi insisteixo, el gran avantatge del model català és aquest, que som entitats relativament petites, més o menys petites; n'hi ha de molt grosses, com la Ramon Noguera, n'hi ha de més modestes, com la nostra, però que tenim aquesta flexibilitat per adaptar-nos.

La diputada del Partit Popular, jo no voldria acabar, però ja veig que estic fora de temps, sense... (*l'orador riu*), ens ha demanat què necessitem de l'Administració. Miri, que legisli, en el cas del Parlament que legisli sobre l'estabilitat pressupostària, sobre l'equiparació salarial, si pot ser, o que estimuli l'acció del Govern sobre aquests temes. Són bàsics per nosaltres, són bàsics. La senyora Ríos, també ha parlat dels salaris.

Jo vull acabar ja quasi..., lamento que no hauré contestat segurament tot el que ens han preguntat, però sobre els centres de treball, els centres especials de treball, els CETs o CETIS. Aquí hi ha hagut una petita polèmica, perquè no fa gaire el Dincat, que és la nostra federació, s'ha queixat públicament, perquè és cert que des de l'1 de gener hi ha hagut una interrupció del finançament als CETIS a nivell de tot Catalunya. És cert. És cert que s'han proveït, també, serveis de crèdits pont a través de l'Institut Català de Finances, bàsicament, que els ha permès... És que jo parlo ara amb una certa ignorància, perquè nosaltres no tenim CET, ja els hi he dit al principi, nosaltres hem decidit amb la comarca que el CET –que no vol dir que sigui en el futur l'únic, que pot sortir un altre CET, perquè hi ha llista d'espera– el té el consell comarcal, per tant, aquí el consell comarcal els podria parlar amb molta més propietat que nosaltres, no? Però, en definitiva, la situació és aquesta.

El que ha passat, són dos departaments diferents, el d'Acció Social, el CET, de Treball; és clar, són dos departaments diferents. Nosaltres –Acció Social– hem estat com l'any passat, com l'any passat i com l'any passat, és a dir, tot un any treballant a preus de l'any anterior, però sabent que és un cinc per cent, i a més, que aquest cinc per cent –i aprofito per dir-ho també– ens ve, per dir-ho així, condicionat a que el quatre... –és el quatre, Guillem, exactament, o...? (*Veus de fons.*)

Guillem Rovira i Fernandez (gerent de la Fundació Vimar)

Sí, en els mòduls de tarifes el quatre es destinava exclusivament al personal, i llavors per conveni s'ha pactat el cinc, és a dir, aquí ens hem trobat també amb aquesta diferència, però encara queda molt de marge per arribar a cobrir el trenta per cent que comentaves abans.

Lluís Medir i Huerta (president de la Fundació Vimar)

Sí, és a dir, aquest sistema que ens fa treballar sempre amb un any de retard no s'està posant al dia en la qüestió salarial, per això, demanem no només l'estabilitat, sinó que demanem també un pla de xoc, un pla especial, a tres, quatre, cinc anys –aquí els sindicats també hauran de donar la seva opinió, com és lògic– per anivellar aquest trenta per cent de diferència.

El CET és molt important. Miri, jo abans els he citat el senyor Bengoa, i ara els podria citar una treballadora d'Aspronis, que Aspronis treballa en l'àmbit

del Maresme i la Selva marítima, que va sortir a *La Vanguardia* precisament d'aquest diumenge, i com explica la seva experiència laboral i la seva via d'inserció –que em sembla que també ho havia preguntat la senyora diputada– laboral a l'empresa ordinària.

Nosaltres som els primers que defensem la inserció a l'empresa ordinària. És fantàstic, sempre que es pugui. Els poso l'exemple del Baix Empordà. Miri, les persones que tenen..., aquest cas d'aquesta senyora que sortia a *La Vanguardia*, tenia un trenta-tres, té un trenta-tres per cent reconegut de discapacitat. No va poder lligar bé a l'empresa ordinària i ara està molt bé en el centre especial de treball en bugaderia industrial, en aquest cas concret.

Imaginín-se el Baix Empordà, en què moltes de les empreses que donen vida a la comarca són turístiques, del sector turístic, amb el factor temporada. Una persona amb un trenta-tres, afectada per un trenta-tres per cent de discapacitat és difícil que s'adapti a aquest ritme tan canviant.

Ja els ho he dit abans, al principi, també necessitem estabilitzar plantilles, perquè el referent del monitor, del cuidador, de la persona que els ajuda cada dia demana aquesta estabilitat per a les persones amb discapacitat. Però és molt difícil que una persona amb un trenta-tres per cent es pugui adaptar a un ritme de treball tan canviant. No m'imagino una persona que pot perfectament en un poble, en un municipi de l'interior estable en demografia i sense pics tan alts de feina, estar a la sala o estar a la cuina d'un restaurant. No me la imagino el mes d'agost en un restaurant o en una cuina d'una zona turística com la Costa Brava o, en fi, totes les zones turístiques, o a l'hivern a la temporada neu.

Per tant, els CET són necessaris. Defensem que es continuï pensant en els centres especials de treball. No podem substituir totalment el dret al treball que tenen les persones amb discapacitat només amb la inserció ordinària. És bona? I tant que és bona. L'hem de procurar? Al màxim. Però pensin que aquests recursos de monitoratge especial, psicòlegs, etcètera, és difícil demanar a l'empresa ordinària un sacrifici econòmic per atendre la necessitat d'aquells dos, tres, quatre, un treballadors que estiguin inserits en aquesta empresa.

Disculpin, se m'ha acabat molt el temps, disculpin si no he contestat tot el que ens han preguntat, he procurat fer-ho lo millor possible.

Moltes gràcies per l'atenció.

La presidenta

Moltes gràcies a vosaltres, al president, el senyor Lluís Medir, a la seva vicepresidenta, la senyora Imma Gelabert, i al seu gerent, el senyor Guillem Rovira. Moltes gràcies.

Destinem un minut perquè pugueu parlar.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart d'una i onze minuts.

La presidenta

Si us sembla, tornaríem a la comissió, si us plau.

Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença

354-00255/15, 356-01251/15 i 356-01252/15

Passaríem a fer la votació, si us sembla, de les sol·licituds de sessió informativa i de compareixença en dos blocs. Votaríem el bloc 3, 5 i 6 conjunt i el punt 4 per separat. D'acord?

Vots a favor del 3, 5 i 6? Del punt 3, sol·licitud de sessió informativa de la consellera de Drets Socials sobre l'impacte de la Sentència 800/25 en l'aportació econòmica dels usuaris a les places residencials... Sí? Aquests són els punts 3, 5 i 6, sí? (*Pausa.*) D'acord.

Vots a favor?

Vots en contra?

Un vot a favor i 15 en contra..., 14; són 13 perquè han marxat la CUP i VOX.
Doncs queda denegat aquest punt.

Sol·licitud de compareixença del secretari general del Departament de Drets Socials i Inclusió perquè presenti l'estudi sobre l'impacte de l'equiparació salarial en els serveis socials de Catalunya del 2025

356-01245/15

Passem a votar el punt 4. La compareixença del secretari general del Departament de Drets Socials per l'estudi de l'impacte de l'equiparació salarial.

Vots a favor?

Unanimitat: 14 vots a favor.

Ha quedat clar que s'han posposat les dues PRs dels punts 8 i 9.

Proposta de resolució sobre el benestar i la inclusió socioeducativa d'infants en situació de vulnerabilitat

250-00500/15

Per tant, passaríem a la proposta de resolució del punt 7, sobre el benestar i la inclusió socioeducativa d'infants en situació de vulnerabilitat, proposada per Junts. Diputada Domingo, quan vulgui.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats. El 32,5 per cent dels infants a Catalunya es troba en situació de risc de pobresa i exclusió social. Aquesta és una dada que diverses entitats que han passat per aquesta comissió ens han compartit i ens han alertat que cal una resposta contundent a la pobresa. Les causes que contribueixen a la pobresa són diverses i calen respostes i un abordatge transversal. I en aquest sentit, l'estratègia contra la pobresa infantil a Catalunya per al període 2025-2030 és una eina important, i un pas endavant, que recull propostes per garantir la inclusió social a través del suport educatiu i també del foment del lleure.

L'educació és una eina per garantir l'ascensor social i la cohesió social, com tots sabem, i per això des de Junts presentem aquesta proposta de resolució sobre el benestar i la inclusió socioeducativa d'infants en situació de vulnerabilitat. Volem enfortir les iniciatives d'acompanyament escolar i de lleure i també dimensionar aquelles iniciatives que han generat bons resultats a barris i municipis amb més necessitats. I en aquest sentit, des de Junts demanem al Govern que desplegui l'estratègia contra la pobresa infantil de 2025-2030, dotant-la de recursos per poder-ho fer.

En segon lloc, també demanem fer una diagnosi de les necessitats dels barris i municipis de Catalunya per dimensionar projectes de suport a les comunitats, promovent la integració i el desenvolupament educatiu i social de les comunitats més vulnerables.

En tercer lloc, revisar el model de finançament públic, perquè cal que assegurem la sostenibilitat i continuïtat dels projectes socioeducatius a Catalunya.

I, per últim, doncs, cal promoure espais públics i de lleure per desenvolupar connexions socials, xarxes socials per lluitar contra els problemes de salut mental però, sobretot, també l'aïllament social que pateixen molts joves degut a la manca de la participació de la comunitat en el seu desenvolupament.

En la següent intervenció explicaré que hem tingut dues esmenes i el nostre posicionament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Domingo. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Mario García.

Mario García Gómez

Gràcies, presidenta. D'entrada, agrair a la diputada Domingo la presentació d'aquesta proposta de resolució. Crec que poc parlem de la infància en aquest Parlament. Tot just ahir teníem la compareixença de la síndica al respecte. Crec que va ser una compareixença molt interessant i que planteja molts reptes de futur.

És ben cert que arrosseguem ja des de fa dècades problemes amb la infància a Catalunya, problemes que ja són estructurals i que cal canviar el rumb i donar un cop de timó. En aquest aspecte, entenem que el Govern està en una bona línia. El primer informe del Comitè d'Experts per a la Transformació i la Innovació Socials, el CETIS, està adreçat precisament a erradicar la pobresa infantil. Crec que aquest és el futur que hem de tenir, pensant sempre que la pobresa infantil del present serà la pobresa dels adults del futur.

I en aquest aspecte, hem presentat dues esmenes. La primera esmena feia esment del tema de disponibilitat pressupostària; no s'ha acceptat. Però entenem que si volem redreçar la situació, que si volem fer més coses de les que fem, necessitem recursos econòmics i, per tant, necessitaríem un nou model de finançament i uns nous pressupostos a Catalunya. Tot i així, pesa més la voluntat política que la realitat econòmica i arribarem fins on puguem arribar.

Al segon punt de la moció, sí que plantejem una extensió, perquè parla de fer una diagnosi de les necessitats dels barris i municipis. No crec que fer una diagnosi sigui el camí per redreçar la situació i canviar les coses, sinó que el que s'ha de fer són mesures concretes i no elaborar diagnosis, quan aquest Govern val a dir que no treballa ni per sobre dels municipis ni darrere d'ells, sinó que treballa al seu costat. Aquest Govern és plenament conscient de la realitat de Catalunya, de la realitat de cada municipi, de la realitat de cada barri i de cada vila i de les necessitats reals, en aquest cas, del tema de la infància.

Al tercer punt de la moció votarem a favor, que parla de revisar el model de finançament. Recordar que està ja engegat el tràmit per modificar la llei d'instruments de provisió del sistema de serveis socials.

I en el quart punt sí que, lligat amb això que plantejaven al segon punt, no?, de treballar conjuntament amb els municipis de Catalunya, hem plantejat que sí que com a Govern de la Generalitat podem promoure, però no crear espais públics i de lleure, que són compartits amb la realitat municipal, amb totes les unitats d'infància de Catalunya, i inclús amb figures com ahir vam tenir, la síndica de greuges, que va recomanar una sèrie d'actuacions.

Per acabar, dir que aquesta tasca ni la farà sol el Govern ni la farà sol cap grup parlamentari ni cap partit polític; redreçar la situació i erradicar la pobresa infantil a Catalunya, entenem que és una feina de totes i de tots.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat García. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Diputada Driouech...

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Ahir vam acabar el dia, algunes diputades, parlant del dret de la infància amb l'informe de la síndica i avui també acabem el matí parlant dels drets dels infants i crec que parlem sovint de futur, de país, de prosperitat. Però el futur no és una idea abstracta, té un nom o noms, té cognoms i són infants de Catalunya, i especialment aquells que avui viuen amb les dificultats del que cap infant hauria de suportar. Ells no poden esperar i aquest Parlament crec que tampoc hauria

de fer-ho, i per això agraïm la proposta de resolució que ha presentat Junts per Catalunya. I ja li avanço, diputada Domingo, que votarem a favor de tota la proposta.

I sí, considerem que cal desplegar amb determinació l'estratègia contra la pobresa infantil 2025-2030. Una estratègia que va deixar aprovada el Govern anterior, el Govern republicà, i que creiem que no pot quedar en paraules o en titulars, ha d'anar acompanyada de recursos, ha d'anar acompanyada d'accions, ha d'anar acompanyada també de pressupost i de compromís ferm. Perquè la pobresa infantil no és un fenomen inevitable; és la conseqüència d'unes estructures que podem transformar si hi posem la voluntat política i els recursos, evidentment, necessaris.

Com ha dit la diputada, la pobresa infantil a Catalunya el 2024 s'ha situat en més del trenta-dos per cent –més del trenta-dos per cent. Crec que és un percentatge que ens hauria de fer reflexionar, i molt.

El segon punt que proposa la proposta de resolució, que és la diagnosi dels barris i els municipis, creiem que és imprescindible. No tots els infants viuen la vulnerabilitat de la mateixa manera, hi han dificultats diverses i diferents en funció del barri. I en alguns inclús aquestes dificultats s'acumulen i es van transmetent de generació en generació. I creiem que cal fer aquesta diagnosi per poder planificar i executar projectes comunitaris que donin aire, esperança i oportunitats.

El tercer punt, que és aquesta revisió del finançament públic dels projectes socioeducatius, aquí crec que hem de ser clars, no podem seguir depenent de convocatòries inestables, ni deixar que les iniciatives que funcionen canviïn perquè decau la subvenció. I crec que és una oportunitat important que aprovem aquest punt, no només per a l'estabilitat dels projectes, sinó per a l'estabilitat de les professionals i, per què no dir-ho?, perquè, com han dit inclús els compareixents que han passat fa una estona, el referent és important, i quan una subvenció cau, el referent també.

I per acabar, el quart punt, que també hi donarem suport. Nosaltres creiem que aquí els infants i adolescents necessiten espais públics segurs, integradors, que fomentin vincles positius i que ajudin a mitigar els efectes de la salut mental, i que, evidentment, ens agradi o no, afecten molt molt el perfil més jove.

Així que, diputats i diputades, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, donarem suport a tota la proposta de resolució

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Driouech. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Diputada Pajares...

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. La pobresa infantil continua, malauradament, amb xifres demolidores que augmenten any rere any. Les dades del 2024 són encara pitjors que les registrades durant la crisi financera i són especialment significatives per a les llars amb fills. Les dades parlen per si soles i, per tant, calen mesures d'actuació reals i urgents i tenir molt clares les prioritats, i no veiem que el Govern Illa les tingui.

Ja entrant en la proposta, senyora Domingo, he de dir-li que és bastant genèrica, però sí que és veritat que marca –«marca», entre cometes– una base per instar el Govern a treballar i donar solucions a aquesta situació. Per tant, nosaltres hi donarem suport no en la seva totalitat.

Però sí que vull dir-li respecte a l'esmena presentada pel Grup Socialistes, l'esmena número 1, que hi donarem suport si vostè manté el punt tal com està presentat, perquè en el cas que s'accepti l'esmena, nosaltres ens abstindrem, perquè és veritat que no tenim pressupostos i que són necessaris per a qualsevol actuació, però és que el Govern Illa no els presenta. Però de la mateixa manera que no els presenta, en canvi, s'aproven crèdits extraordinaris i es gasten els diners en coses supèrflues i que no són tan urgents com el tema que estem parlant.

Per tant, demanarem que s'esmercin tots els esforços en allò realment important, i depenent del seu posicionament en les esmenes presentades, demanaré votació separada dels quatre punts. Ja em posicionaré després.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada Pajares. És el torn de paraula de Comuns, VOX ha demanat..., s'ha excusat; per tant, diputada Lozano...

Núria Lozano Montoya

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de la diputada.) Ostres, doncs perdó, jo l'havia pitjat, eh?, el botó, però ja veieu que seguim tenint problemes de micros, no tants però algun.

Deia que l'informe tradueix un augment de xifres de vulnerabilitat elevadíssimes, cosa que impacta negativament en la vida d'aquests infants: des del malestar emocional, falta d'equitat territorial, accés a oportunitats educatives, prematur abandonament escolar o fins i tot dèficits d'atenció pediàtrica, que els situa en desavantatge en l'accés a serveis públics i drets de la ciutadania.

Són, però, conegudes les estadístiques que identifiquen aquest segment d'edat com el que menys veu modificada la seva pobresa després de les transferències públiques. Per què? Doncs perquè pràcticament no existeixen aquestes prestacions més enllà del moment de naixement. De fet, estem a la cua d'Europa en prestacions econòmiques per infància, només per sobre de Portugal i de Croàcia.

Cal implementar l'estratègia, doncs, contra la pobresa infantil i per fer-ho s'han d'implementar actuacions amb fons públics, potser amb càrrec als fons destinats al pla de barris. Tot i que pensem que no es tracta només d'una qüestió de finançament, sinó també de prioritats i voluntat política, que en una qüestió com aquesta són determinants.

L'elevat cost de l'habitatge provoca pobresa. Si es tingués en compte l'esforç habitacional de famílies amb nens i nenes a càrrec, la taxa de pobresa infantil es veuria incrementada en deu punts a Catalunya segons UNICEF, i el 6,2 per cent de nens i nenes pateixen manca material severa en matèria d'habitatge, amb falta d'intimitat, sense espais tranquils per a l'estudi i, per tant, amb impactes en elements com salut i educació, malalties cròniques, depressió, deteriorament en la socialització. I per això considerem importantíssim desplegar un pla urgent de garantia de lleure educatiu gratuït, incrementant l'accés al lleure fora de l'escola: casals, esplais, extraescolars esportives, culturals, ensenyaments artístics, per millorar la igualtat d'oportunitats independentment de la capacitat econòmica de la família.

És imprescindible dotar aquestes actuacions, però, d'una dimensió comunitària, perquè les receptes no poden ser idèntiques, cal tenir en consideració les característiques socioeconòmiques pròpies de cada territori: renda, origen, activitat laboral, dimensió cultural de la vida comunitària, per tal de fer possible la màxima eficàcia en l'actuació de les diverses administracions públiques.

En aquesta actuació comunitària és fonamental la creació d'espais de convivència, per a una major cohesió social i, per tant, no només per motius de benestar emocional o salut mental és clau la inversió en centres cívics i culturals que puguin jugar aquest rol.

I en aquest sentit –acabo, presidenta–, seria aconsellable efectuar aquesta diagnosi no només per a les comunitats vulnerables, sinó per a totes les comunitats arreu del país per a una actuació quirúrgica adreçada a totes i cadascuna d'elles.

Ens pronunciarem favorablement.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Lozano. La CUP s'ha excusat, Grup Mixt no ha vingut; per tant, passariem a dos minuts per poder parlar de les esmenes.

Gràcies.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. També agraïm les observacions que han fet els altres diputats i grups parlamentaris. En primer lloc, ens agradaria demanar als tècnics de la comissió si poden corregir els errors tipogràfics que hi ha. Per exemple, al punt 1 hauria de dir: «Desplegar l'estratègia contra la pobresa infantil per al període 2025-2030.» Aquí hem fet un error de dates.

I entrant en les esmenes, hem tingut dues esmenes presentades pel Partit Socialista, i la primera esmena no l'hem acceptat, perquè creiem que condicionar el desplegament de l'estratègia contra la pobresa infantil a la disponibilitat de pressupost és una manera de dir-nos que la pobresa infantil no és una prioritat pel Govern i creiem, doncs, que hauria de ser justament la tasca central del Govern ara mateix, en un moment tan crític i sobretot quan han passat entitats com Save the Children alertant-nos de la situació crítica en què es troben molts infants al nostre país.

La segona esmena sí que l'hem acceptat, perquè creiem que, evidentment, millora el punt. És un canvi de paraula, bé, de concepte, no?, passem de «crear» a «promoure» espais públics i de lleure i, per tant, la veiem molt bé i l'hem acceptat.

I, per tant, quedaria així el nostre posicionament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Sí?, diputada Pajares...

M. Belén Pajares Ribas

Sí; senyora presidenta, votació separada dels punts 1, 2 i 3 i el 4 a part.

(Pausa.)

Mario García Gómez

Presidenta..., sí, nosaltres demanem..., en tot cas, podríem votar plegats l'1, el 3 i el 4 i de manera separada el 2.

La presidenta

D'acord. Si ningú més diu res, passariem a votar els punts 1 i 3 junts, el 2 per separat i el 4 per separat. Sí, hi estem d'acord? *(Pausa.)*

Doncs passem a votar els punts 1 i 3.

Vots a favor?

Catorze vots a favor. D'acord.

El punt 2.

Vots a favor?

Nou vots a favor.

Vots en contra?

Abstencions?

Cinc.

D'acord, 9 vots a favor, 5 abstencions.

I passariem a votar el punt 4.

Vots a favor?

Tretze vots a favor.

Vots en contra?

Cap.

Abstencions? Abstencions.

Tretze a favor i 1 abstenció.

Gràcies.

Doncs deixaríem aquí la comissió, d'acord?

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i vuit minuts.